

Januar 1978

DEN *danske* STJERNE

DEN *danske* STJERNE

Organ
for Jesu Kristi Kirke af
Sidste Dages Hellige

Januar 1978
127. årgang · Nummer 1

Den danske Stjernes redaktion
Jørgen Ljungstrøm,
Translations Services
Vodroffsvej 7,
DK 1900 København V.
Kurt Voss, Smedevangen 9,
DK - 3540 Lynge
Harry Bohler, layout

Tryk
Paul Giese KG, Offenbach/Main

Korrespondenter
Københavns Stav:

Den danske Mission:

Abonnement
Tegnes gennem
wards/grensrepræsentanten:
12 numre dkr. 48,00
Nævnte priser er incl. moms og
porto.

Betaling over gire 3120988 til
Distributions Centret,
Smedevangen 9, 3540 Lynge,
United States and Canada: $ 8.00
(surface mail)

Indholdsfortegnelse

For at blive en god leder eller lærer (og jeg vil bruge disse udtryk i samme betydning) i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, er det vigtigt, at hver enkelt forstår helt klart, at han er et af Guds åndelige børn, og at de, som han leder, også er Guds åndelige børn. Det er også betydningsfuldt, at de, som han leder, ved og forstår, at *de* er Guds åndelige børn og ved, hvor vigtigt det er, at de i deres tilværelse forstår det. De må forstå, at Gud er interesseret i dem, ønsker at de lever på den måde, de bør leve, og er parat til at besvare deres bønner og hjælpe dem, hvor som helst det er muligt, hvis blot de vil lytte.

En eller anden har sagt, at lederskab omfatter en vis grad af frimodighed. Det er, når alt kommer til alt, først og fremmest det at tilbyde at gå i spidsen, være den første på pletten, stå forrest i skaren, overfor forsamlingen, den ansigtsløse, tusindtallige skare, såvel som det stenhårde blik hos den enlige tvivler. Enhver er leder eller har indflydelse på andres tilværelse, selvom han måske ikke er klar over det. Spørgsmålet er: Hvilken slags leder vil han være? Hvilken slags indflydelse har han?

Ethvert menneske må træffe sin egen afgørelse med hensyn til hvilken slags leder han vil være. Han bør være fast be-

Om at lede, som Frelseren ledede

AF PRÆSIDENT N. ELDON TANNER
Førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab

sluttet på at være eller blive en af dem, der kan sige, som Jesus sagde: „Kom følg mig“ og „gør, som jeg gør,“ velvidende at han leder frem på sandhedens og retskaffenhedens sti. Det bør være målet for enhver leder.

For at kunne lede, sådan som Jesus ledede, står vi overfor mange udfordringer. Et af de første skridt, vi må tage for at imødegå disse udfordringer, er at forstå, at Kristus er modellen for det rette lederskab. Og i den udstrækning vi studerer skrifternes beretninger om hans liv og hans belæringer, bliver de eksempler på guddommelig ledelse for os. For at lede, sådan som han ledede, er det vigtigt, at vi undersøger og forstår skrifterne og anvender dem i vores tilværelse. Som Nephi sagde, bør vi „anvende al hellig skrift på os“ (1. Ne. 19:23), og som Herren sagde, „leve af hvert ord, som udgår af Guds mund“. (L. & P. 84:44)

I 3. Nephi læser vi:

„Og salige er de, som lider forfølgelse for mit navns skyld, thi himmeriges rige er deres.

Salige er I, når man håner og forfølger jer og lyver jer allehånde ondt på for min skyld.

Glæd og fryd jer, thi jeres løn skal være stor i himlen; thi således har de forfulgt profeterne, som var før jer.

Sandelig, sandelig siger jeg jer, jeg har kaldet jer til at være jordens salt; men om saltet mister sin kraft, hvormed skal jorden da saltes? Det duer ikke til andet end at kastes ud og nedtrædes af menneskene.

Og se, jeg har givet jer loven og min Faders bud, for at I skal tro på mig og omvende jer fra jeres synder og komme til mig med et sønderknust hjerte og en angergiven ånd. Se, I har budene, og loven er fuldkommet.

Kom derfor til mig og bliv frelst; thi sandelig siger jeg jer, at om I ikke holder mine bud, som jeg nu har givet jer, skal I ingenlunde komme ind i himmeriges rige.“ (3. Ne. 12:10-13, 19-20)

Da Kristus kom til jorden for at frelse menneskeheden, så de kunne vende tilbage for at bo sammen med deres himmelske Fader, sagde han ikke: „Jeg vil efterleve nogle love, men andre vil jeg ikke efterleve.“ Han sagde ikke med hensyn til budene: „Dette vil jeg overholde; men det vil jeg ikke gøre.“ Til trods for hans oplevelse og smerte og lidelse i Getsemane Have holdt han ud til enden og gav sit liv, for at menneskene kan få udødelighed og evigt liv.

Det er såre vigtigt, at vi lærer at adlyde og holde Guds befalinger. Det er blevet sagt, at lydighed ikke kendetegner en slave; der er snarere en af de mest karakteristiske egenskaber hos en leder.

Nogle mennesker bliver ikke store ledere, fordi de ikke har lært at følge instruktioner — selv ikke Jesu Kristi belæringer. For derfor at lede, således som Jesus ledede, må vi først lære at følge Kristus, sådan som han fulgte sin himmelske Fader. Vi må erindre os disse evige mål, hvortil jeg har henvist, og som Guds åndelige børn blive mere lig ham, indtil vi bliver fuldkomne. Lad os tilbede ham og altid være lydige mod hans belæringer.

Da Joseph Smith blev spurgt, hvordan han kunne styre sit folk så godt, svarede han: „Jeg lærer dem de rette principper, og så styrer de sig selv.“ *(Journal of Discourses, 10:57)* Dette er selve essensen af Herrens syn på lederskab, og det antyder, at vi må være sikre på, at vi underviser i de rette principper med et vidnesbyrd om og forståelse af evangeliet. At forstå de evangeliske principper giver uendeligt mere frihed og vækst end at optræne i procedurer alene.

En leder i kirken er også en lærer, og et af de bedste midler i undervisning er eksemplet, det middel, som Kristus altid benyttede. Selvom vi måske ikke altid er klar over det, så er det vi viser ved eksemplet mere overbevisende end det, vi bevidst forkynder i tale, og det vil efterlade et mere varigt indtryk på den pågældende.

For at være en effektiv leder eller lærer

må man vise kærlighed og virkeligt føle kærlighed til den, man prøver at instruere. Ingen magt er så overbevisende som kærlighedens kraft. Kristus elskede alle — den svage, synderen, de retskafne. Somme tider er de, der behøver mest kærlighed, de, som mindst synes at fortjene den. Selvom vi måske ikke påskønner eller godkender det, som nogen gør, så må vi alligevel vise den pågældende kærlighed.

Ved sådanne lejligheder behøver lederen tålmodighed og forståelse. Han kan ikke altid handle hurtigt, og han må aldrig handle overilet. Alle mennesker kan ikke handle med hans fart. Præsident Joseph F. Smith har sagt:

„Hos ledere er upassende utålmodighed og et dystert udseende næsten utilgiveligt, og det kræver somme tider næsten lige så meget mod at gå som at handle. Det må derfor håbes, at lederne af Guds folk såvel som folket selv ikke vil føle, at de straks må have en løsning på ethvert spørgsmål, der bringer forstyrrelse ind i dagliglivet.“ *(Gospel Doctrine*, side 156)

Et andet vigtigt skridt i lederskab er uddelegering. De, der bliver tildelt en opgave, må også forsynes med meningsfuld forvaltning. Det er lederens opgave at tildele forvaltning. Den enkelte må acceptere den givne forvaltning og forpligte sig til at udføre de opgaver, han belæres om. Han må gives myndighed såvel som ansvar. Sokrates menes at have sagt: „Uanset hvilken opgave, du overdrager mig, ville jeg hellere dø et tusinde gange end forsage den.“

En leder burde aldrig prøve at udføre det arbejde, som han har tildelt en anden. Som præsident Lee sagde: „Lad dem gøre alt, hvad der står i deres magt at gøre, mens du står i baggrunden og lærer dem, *hvordan* det skal gøres. Jeg tror at hemmeligheden ved udvikling, består i at placere ansvaret og derpå at vise de pågældende, *hvordan* de skal leve op til det.

Giv dem frihed til at udføre deres opgave. Kritisér aldrig, men giv ros ved succes og tilskynd til indsats. Vi må få hver enkelt til at forstå sin kaldelses store betydning. En leder må aldrig blive én, som henføres til eller tænkes på som chefen, men som Frelseren lærte det, som én, der tjener folket. Han sagde: „Den, der er størst iblandt jer, skal være jeres tjener,“ (Matt. 23:11) og gav os sit strålende eksempel, da han vaskede disciplenes fødder. Han sagde også: „Den, der ophøjer sig selv, skal ydmyges, og den, som ydmyger sig selv, skal ophøjes.“ (Matt. 23:12)

Jeg husker, at præsident Grant ofte sagde, at han aldrig ville give nogen til opgave at udføre noget, som han ikke selv var parat til at gøre.

En god leder er interesseret i sine medarbejderes velfærd og også i deres, som han tjener. Som minister i den canadiske provins Alberta, måtte jeg træffe mange vanskelige beslutninger. Jeg spurgte altid mig selv: „Hvad er bedst for provinsen, for de mennesker, som det drejede sig om, og for afdelingens funktionærer?“ Jeg diskuterede også problemerne med de forskellige afdelingsledere og især dem, som det mest ville få indflydelse på, og fik dem til at føle, at de accepterede i hvert fald en del af ansvaret, hvorefter jeg altid gik til Herren for at få vejledning. Og jeg fik den og var i stand til at træffe afgørelser, som jeg ikke på anden måde kunne have truffet.

Som ledere må vi forstå det, som Herren sagde: „Dette er min gerning og herlighed — at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for menneskene“ (Moses 1:39). Han sagde også: „Da I nu er agenter og går Herrens ærinde, så er alt, hvad I gør efter Herrens vilje, Herrens gerning.“ (L. & P. 64:29)

Ja, som ledere *er* vi i hans ærinde og burde rette vores største opmærksomhed mod den personlige udvikling hos hver enkelt ved at lære korrekte principper og prøve at lede den enkelte til at forberede sig selv til udødelighed og

Den rigtige rækkefølge

Marion G. Romney foretager en vigtig adskillelse imellem et vidnesbyrd om Kristus og en fuldstændig omvendelse til Kristus:

„Et vidnesbyrd kommer, når Helligånden giver den. der ivrigt søger, en bekræftelse på sandheden. Et gribende vidnesbyrd levendegør troen: det vil sige, at det bevirker anger og lydighed mod befalinger. Omvendelse er på den anden side frugten af eller belønningen for anger og lydighed. . . . .

Omvendelse iværksættes gennem guddommelig tilgivelse, som eftergiver synder. Rækkefølgen er sommetider som denne: En oprigtig søger hører budskabet. Han adspørger i bøn Herren, om det er sandt. Helligånden giver ham en bekræftelse. Dette er et vidnesbyrd. Hvis det vidnesbyrd, man har, er stærkt nok, omvender man sig og adlyder befalingerne. Ved at vise en sådan lydighed opnår man, at få guddommelig tilgivelse, som eftergiver synden. Således omvendes man til et nyt liv. Ånden helbredes." (Marion G. Romney i „Conference Report of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints," oktober 1963, side 24)

evigt liv. Det vil vi gøre gennem eksempel og undervisning og derefter være parat til at støtte ham i hans anstrengelser, men vi må lade ham træffe sine egne afgørelser og styre sig selv i henhold til den handlefrihed, der er givet ham som gave.

Lad os huske Herrens ord til Joseph Smith med hensyn til forvaltning: „Herren kræver af hver forvalter, at han aflægger regnskab for sin forvaltning både i tid og evighed." (L. & P. 72:3)

Når en leder får en opgave, bør den helt og tydeligt forstås og ansvarets omfang og begrænsninger klargøres, hvorefter den pågældende bør have frihed til at handle og fuldføre opgaven og på et forudbestemt tidspunkt aflægge endelig rapport. Der bør altid gives rapport til lederen, og denne bør forvente en sådan rapport.

I kirkens administration er grundlaget for rapportafgivning det personlige interview. Hvis forholdet mellem intervieweren og den interviewede er som det bør være, kan interviewet blive en berigende oplevelse for dem begge. Der er her lejlighed til at komme frem med en selvvurdering, og kommunikationen bør være åben og konstruktiv. Interviewet er den ideelle situation både for at tilbyde og modtage hjælp og vejledning.

Min erfaring i regeringen og forretningsverdenen, såvel som i kirken, har understreget det store behov for passende uddelegering af myndighed, følgen-op og aflæggelse af rapport.

Vi må tænke på syv skridt, som Kristus fulgte med hensyn til uddelegering:

For det første var den organistation, som Jesus oprettede, bygget over en ramme af uddelegeret myndighed.

For det andet fik Jesus ved uddelegering det ikke til at lyde, som om opgaven var let, men han fik den til at lyde spændende og udfordrende.

For det tredie lod Jesus dem, han kaldte, fuldtud forstå deres pligter.

For det fjerde ydede Jesus dem, han

kaldte, fuld tillid, således som hans Fader havde ydet ham.
For det femte gav Jesus dem, han kaldte, sin loyalitet og forventede til gengæld deres.
For det sjette forventede Jesus meget af dem, som han uddelte myndighed til, og han var parat til at give meget.
For det syvende forkyndte Jesus, at de, som leder, bør følge udviklingen og modtage regnskab fra dem, som har fået en opgave tildelt, og rose og kritisere i en kærlig ånd, hvor det er nødvendigt.
Vort eneste håb om storhed ligger i at følge Kristi eksempel. For at blive en stor leder må vi da gøre dette:
For det første betragte vores Frelser som det fuldkomne leder-eksempel.
For det andet acceptere rollen som lærer og tjener.
For det tredie søge i skrifterne efter korrekte principper.
For det fjerde bede om vejledning, lytte og svare.
For det femte hjælpe den enkelte til at udvikle selvbeherskelse.
For det sjette holde den enkelte ansvarlig for sit arbejde.
For det syvende udtrykke passende erkendtlighed.
For det ottende være et personligt eksempel på det, man prædiker.
For det niende lytte til kirkens præsidents stemme, han, som er en Guds profet, og følge hans råd og eksempel.

Om at følge ledere

AF ROGER MERILL

Dette var stedet, hvor han kom for at tænke, overveje og bede. Præsidenten var aftegnet som en silhuet imod den røde solnedgang, som han sad dér og langsomt gyngede frem og tilbage i havestolen. Set fra verandaen bag missionshjemmet var den sydende by smuk, men han bemærkede næppe synet, fordi han tænkte på de tusinder, som endnu uvidende hungrede efter sandheden.

Med ældste Cardons afløsning om bare to uger, havde præsidenten brug for en ny assistent. Hvilken af de 120 missionærer skulle han kalde? En for én overvejede han hver af de nuværende zoneledere. Som tankerne gik gennem hovedet, koncentreredes de tilsidst om én bestemt ældste: „På mange måder er han den mest erfarne og kvalificerede af mine ledere, men han er også kilden til mange af mine problemer. Somme tider går han igang med udførelsen af en opgave (og udfører et godt stykke arbejde), men han lader mig aldrig vide, hvad han har gjort. Jeg overraskes altid og er nødt til at forandre mine planer. Jeg kan bede ham gøre noget, og han gør aldrig nøjagtigt, hvad jeg beder ham

om, men hvad han mener burde gøres og prøver derpå at overbevise mig om, at det var lige det, der trængte til at gøres. Jeg har talt med ham om dette, men han synes uvillig til at acceptere min bedømmelse. Nej, ... jeg tror hellere jeg må præsentere et andet navn for Herren."

Alt for ofte falder en talentfuld leder igennem og når ikke sine muligheders udfoldelse på grund af sin manglende evne (og vilje) til at følge. Efter nogen tid som leder spekulerer han over, hvordan det kan være, at han aldrig ydes fuld tillid, og hvorfor hans forslag bliver mødt med stigende modstand fra hans ledere. Evnen til at gøre sig fortjent til tillid og indflydelse er fra en tjeners stilling en yderst vigtig ledereevne, men alligevel bliver den bestandigt overset i en leders oplæring.

Skrifterne inderholder mange værdifulde lektier om, hvordan vi kan blive mere effektive følgere og opnå større tillid fra vore ledere. Udviklingen af en leder kan følges indenfor nogle få spændende vers i Ethers Bog. Når vi hører om Jareds bror, tænker vi på en stærk, trofast og magtfuld leder af jarediterne. Imidlertid ser det ud til, at disse egenskaber ikke blot blev givet ham, men blev udviklet over et længere stykke tid og hærdede gennem prøvelser. Slå op i Mormons Bog på Ethers andet kapitel og begynd at læse fra vers 14, hvor det hedder: „Og ved slutningen af det fjerde år kom Herren igen til Jareds broder, og han stod i en sky og talte med ham. Og Herren talte med Jareds broder i tre timer og revsede ham, fordi han havde glemt at påkalde Herrens navn."

Her er en stærk kontrast mellem den mand, som blev revset af Herren for at have glemt sine bønner, og den mand, om hvem Herren siger i Ethers tredie kapitel, vers 9: „Aldrig er noget menneske kommet til mig med så stor tro, som du har." Hvilke begivenheder i Jareds brors liv forårsagede denne store forandring og udvikling? De få mellemliggende vers fortæller om nogle få betydningsfulde og særegne principper.

Jareds brors stærke karakter er tydelig, for efter at han var blevet revset af Herren, „angrede han det onde, han havde gjort, og påkaldte Herrens navn for sine brødre, som var med ham" (Ether 2:15). Denne ydmyge reaktion på guddommelig revselse er et tegn på storhed.

Jared traf én stor beslutning, som ville hjælpe ham til at blive en effektiv leder, idet han bestemte sig til at ville følge Herren ved at være fuldkommen lydig overfor ham. Herren instruerede derpå Jareds bror om at bygge skibe. Han bestod prøven ved at følge disse instruktioner bogstaveligt. (Se Ether 2:16, 17)

Da skibene nåede et bestemt punkt i byggeprocessen, rejste der sig et problem, så han gik til Herren og spurgte, hvad han skulle gøre: „O Herre, jeg har udført det arbejde, som du har befalet mig, og jeg har lavet fártøjerne, som du har anvist mig.

Se, o Herre, vil du lade os fare over det store vand i mørke?" (Ether 2:18, 22)

Visselig omfattede Herrens ubegrænsede viden mange svar på det problem, men Herrens formål er at „tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket" (Moses 1:39), så han var ivrig efter at hjælpe med til at udvikle denne villige tjeners tro og flid. For at gøre dette, planlagde Herren noget, som *ikke* ville løse problemet, og overlod til Jareds bror ansvaret for at komme med et forslag.

„Hvad vil I, jeg skal berede for jer, så I kan have lys, når I er opslugt i havets dyb?" (Ether 2:25)

Hvor længe det varede og hvad Jareds bror måtte gennemgå, før han tog sin beslutning, ved vi ikke. Beretningen siger bare: „Og det skete ..." Men da han gik til bjerget Shelem, tog han 16 små sten, som han smeltede ud af klippen. Øjensynligt var dette forslag acceptabelt for Herren, som rørte ved dem med sin finger. Det var under dette stor-

slåede syn og denne vidunderlige oplevelse, at Herren sagde: „Aldrig er noget menneske kommet til mig med så stor tro, som du har." (Ether 3:9)

Lad os se på de skridt, Jareds bror gennemgik i processen, de gjorde ham til en stor følger. For det første måtte han være villig til at gøre det, han fik besked på, sådan som det fortælles i eksemplet med bygningen af fartøjerne. For det andet erklærede han sin vilje til at udvikles og til at arbejde, da han bad om yderligere lys. For det tredie accepterede han ansvaret for at gennemtænke, udarbejde og forelægge forslaget til Herren.

Når et menneske har nået dette punkt, er han rede til at gå igang og handle på egne vegne, og aflægge regelmæssige rapporter. Det er denne form for værdifuld efterføgelse, som er beskrevet i det 58. afsnit af Lære og Pagter, hvor vi får besked på at gøre meget af vores egen fri vilje og valg, der fremmer retskaffenheden. Det er den salgs efterfølgen, der benyttedes ved skabelsen af verden, hvor arbejdet blev udført i syv skabelsesperioder med rapportafgivning efter hver afsluttet periode. De forskellige skridt i effektiv efterfølgen kan beskrives i denne opstilling:

Gør hvad du får besked på
(Ether 2:14)
Bed om yderligere vejledning og tilbyd mere tjeneste
(Ether 3:18)
Kom med forslag; handl derpå efter dem, når de er godkendte
(Ether 3:23, 25)
Udfør arbejdet og rapportér
(L. & P. 58:27; L. & P. 72:3)

Hvor står du som følger? Prøver dine ledere altid at få dig til at gøre, hvad du får besked på? Hvordan går det med at nå til det punkt, hvor du lejlighedsvis spørger, hvad du kan gøre ud over det absolutte minimum? Eller er du endog kommet så vidt, at du prøver at konstatere, hvad der er brug for og så kommer med forslag? Eller er du kommet dertil, at du er i stand til at handle selvstændigt og regelmæssigt rapportere tilbage?

Det synes, som om disse skridt, ligesom alt andet i evangeliet, må tillæres linie for linie. Ofte får vi fat i dem i forkert rækkefølge. Vi ønsker at være i stand til at handle selvstændigt uden først at have vist vor evne til at gøre det, vi får besked på, uden at have demonstreret vores vilje til at spørge eller at lytte, og vi har endnu ikke stillet forslag, som har kunnet accepteres af vore ledere. At være i stand til at handle selvstændigt og bringe regelmæssige rapporter, er et stade af følgeskab, som er reserveret dem, som har gjort sig fortjent til tillid af deres ledere ved udøvelse af gerninger. For at en leder skal kunne tillade sig at give en følger en stor grad af frihed, må han først have tillid til den pågældendes evner. Den missionær, jeg omtalte, havde ikke udviklet disse egenskaber. Han fulgte ikke de givne retningslinier men handlede selvstændigt uden først at have vundet sine lederes tillid. Han undlod også at afgive rapporter.

Ammons og Mosiahs sønners spændende historie fortæller de samme principper. Efter at være blevet omvendt og have afvist tilbudet om kongeværdigheden, fik Mosiahs sønnner endelig lov til at rejse på mission til „de vilde og grusomme" lamaniter. Gennem ydmyg bøn havde deres far, Mosiah, modtaget et løfte fra Herren om, at disse sønner ville komme tilbage til ham. At de viste sig værdige til denne velsignelse, fortælles der i Almas kapitel 17, versene 2 og 3, hvor det hedder:

„De var mænd med sund forstand, og de havde ransaget skrifterne med flid for at kunne få kundskab om Guds ord.

Men det er ikke alt; de havde hengivet sig til megen bøn og faste, og derfor havde de profetiens og åbenbarelsens ånd, og når de lærte fra sig, lærte de med magt og myndighed fra Gud."

Her er da Mosiahs sønner, Guds mænd, på grund af kærlighed i færd med at bringe Guds ord ud til et vildt og grusomt folk. Efter at de var skiltes, kom Ammon til kong Lamonis land. Skrifterne fortæller, at det var lamamiternes skik at fange omstrejfende nephiter og bringe dem til deres konge, og efter hans vilje og fornøjelse ville de blive dræbt, holdt i fangenskab, kastet i fængsel eller drevet ud af landet, således som det fortælles i vers 20. Det synes at angive, at tidligere nephiters bestræbelser for at komme og omvende lamaniterne ikke var kronet med held. Da Ammon blev bragt for kongen, begyndte han ikke straks at prædike for kongen eller fortælle, at han var kommet for at frelse ham og hans stakkels ugudelige og grusomme folk. Ammon spurgte blot, om han kunne få lov at blive i landet. „Ja, jeg ønsker at bo blandt dette folk i nogen tid, ja, måske til min dødsdag." (Alma 17:23) Det var en helt ny måde! Øjensynligt følte kongen sig smigret og tilbød endog Ammon en af sine døtre til hustru. Ammon undgik at fornærme kongen men sagde blot: „Nej, men jeg vil være din tjener" (Alma 17:25). Det var interessant — én, der af sig selv tilbød at være tjener, mens det var skik, at det var krigens tabere, der udfyldte tjenernes rækker. Øjensynligt vidste Ammon, at han kunne lede denne store nation mest effektivt fra sin stilling som tjener.

Skrifterne beretter, at efter at han havde været i kongens tjeneste i tre dage, drog han til Sebus' vande. Her, fortælles det, dræbte han nogle og huggede armene af andre, som ville sprede kongens flokke. Kongen var forbløffet, da han hørte om disse begivenheder og sikkert endnu mere forbløffet da han hørte, at i stedet for at komme og kræve hæder for sine gerninger, gav Ammon sig til at gøre kongens vogn i stand.

„Og da kong Lamoni hørte, at Ammon var ved at gøre hans heste og vogne i orden, blev han endnu mere forbavset over Ammons trofasthed og sagde: Blandt alle mine tjenere har der sandelig ikke været nogen mere trofast som denne mand, thi han husker at udføre alle mine ordrer." (Alma 18:10)

På grund af Ammons evner til at være en følger og ledet af Ånden, opnåede han kongens tillid. Kongen sendte bud efter Ammon og ønskede at vide, hvorfra han havde sin magt, og hvad der gjorde Ammon så usædvanlig. Det er her, at Ammons evne til at øve indflydelse gennem tjeneste så tydeligt fremhæves.

„Og Ammon, *som var forstandig*, men dog uden svig, sagde til Lamoni: Vil du lytte til mine ord, dersom jeg siger dig, ved hvad magt jeg gør disse ting? . . .

Og kongen svarede ham og sagde: Ja, jeg vil tro alle dine ord." (Alma 18: 22-23, fremhævelse tilføjet)

Nu var Ammon i stand til at få virkelig indflydelse. Han havde opnået kongens tillid, og nu ville kongen lytte til ham, når han rådede ham og forklarede ham om evangeliet. Efterhånden blev kong Lamonis husholdning og et stort antal lamaniter omvendt som følge af Ammons og hans bror Aarons og de andre Mosiah-sønners missionering.

Kunne du ønske, at dine ledere gav dig mere frihed til at handle? Kunne du tænke sig, at dine følgere på mere effektiv måde fulgte dig? Når vi tænker på disse principper og overfører dem på os selv eller gør, som Joseph Smith sagde, „styrer os selv" i henhold til de rette principper, så lærer vi, at i kirken er en følger lydig og følger ydmygt en leder, selv når han er uenig med ham. På den måde vil lederen lære resultaterne af hans handlinger at kende, opnå tillid til sine følgere og i højere grad søge råd og vejledning.

Denne forpligtelse til at følge, har dog sine begrænsninger. Du behøver ikke følge en leder, som beder dig gøre noget, der er i modstrid med evangeliske principper. Du har i dig, gennem Helligåndens kraft, evnen til at afgøre,

hvad der er rigtigt, og hvad der ikke er det. Du har yderligere den viden, at profetens stemme er Herren, der taler til sit folk i vor tid. I en generalkonference sagde præsident Marion G. Romney:
„Da jeg lyttede til præsidenten (Joseph Fielding Smith), blev jeg i tankerne ført et kvart århundrede tilbage til en oplevelse, jeg havde med præsident Heber J. Grant. Vi talte om nogen kritik, der var blevet rejst mod noget, som han i kraft af sit embede havde gjort. Idet han lagde armen omkring mig og lod sin hånd hvile på min venstre skulder, sagde han: ‚Min dreng, hold du dig altid til kirkens præsident, og hvis han siger til dig, at du skal gøre noget forkert, og du gør det, så vil Herren velsigne dig for det.‘
Og så tilføjede han: ‚Du skal imidlertid ikke gøre dig bekymringer, for Herren vil aldrig lade sit talerør føre sit folk på vildspor.‘
Jeg har aldrig glemt det råd. Og jeg tror, jeg har været tro overfor den udfordring lige siden." (*Conference Report,* april 1972, side 111)
En god følger spørger, hvad han skal gøre og er villig til at modtage og lytte til råd og vejledning fra sine ledere. Jareds bror blev vejledet af Jared og Herren, og Mosiahs sønner blev vejledet af deres far og af Alma, og de fulgte deres råd.
En god følger må være villig til at acceptere ansvar og opgaver og til at komme med forslag, som kan accepteres af lederen. Det betyder, at en følger må prøve at lære sin leders metoder. Han må prøve at forudse lederens behov på en skabende måde og bestandigt søge at gøre det, som lederen har brug for at få gjort. En følger har brug for at handle selvstændigt og at fremme megen retskaffenhed af sin egen fri vilje. Det betyder, at følgeren må forstå de sande principper, således at det, han gør, vil fremme retskaffenhed og ikke ugudelighed. Mange unge mennesker i kirken har store muligheder som ledere, men i mange tilfælde kommer de ikke til udfoldelse, fordi de ikke vil lære at følge. En stor leder er først og fremmest en god følger. Bliv en god følger. Gør hvad du får besked på at gøre. Spørg hvad du skal gøre, og lyt til råd. Acceptér ansvar og opgaver; stil forslag, bring dem til udførelse og frem retskaffenhed af din egen fri vilje. Der er ingen genvej til tillid eller retskaffenhed. Vi må være villige til at tage dem ét skridt ad gangen, og til at gå før vi løber. Vi må følge, før vi kan lede.

Læs skriften i din ungdom

„Jeg kan ikke kraftigt nok betone for . . . kirken vigtigheden af at læse i skriften og af at prøve at forstå dens betydning. Den bliver givet os i et tilstrækkeligt klart sprog til, at vi altid kan være temmelig sikre på, hvornår vi er på den sande sti. . .
Jeg vil igen gerne advare alle I . . . om, at være på vagt mod dem, der sår tvivl. De vil føre jer til tvivlens undergang, udslettelsens afgrund. De kender ikke sandheden. De tror, at de kender den. De forsøger at overtale jer for at I skal følge dem. Men følg dem ikke i deres tilkendegivelse af tvivl, og accepter heller ikke, hvad de siger til jer for at gøre jer bekendt med disse lærdomme. De er forkerte, gentager jeg . . . .
Læs skriften, læs den tidligt og læs den sent. Læs den i jeres ungdom og opgiv den ikke, når I bliver ældre.
I vil ikke finde nogen verdens ting, ingen litteratur, ingen lærdomme, ingen undervisning, intet i skriften, som vil lede jer bort fra den storslåede sandheds og retfærdigheds vej, som Kristus selv anviste, da han sagde: 'Jeg er vejen, sandheden, livet og lyset.'" *(Uddrag fra en firesidetale af J. Reuben Clark, jun..)*

Den uendelige forsoning

Joseph Fielding Smith:

„At spise til ihukommelse af ham." Betyder det, at jeg blot husker på, at for næsten 2.000 år siden tog ugudelige mænd ham, hængte ham på korset, slog som igennem hans hænder og fodder og lod ham hænge der og do? For mig har det en langt dybere mening end dette. At ihukomme ham - hvorfor var han på korset? Hvilken velsignelse bliver mig til del, fordi han var på korset? Hvilke lidelser gennemgik han på korset, for at jeg kunne blive forløst eller få mine synder forladt?

Ja, naturligvis ville et menneske tænke: Han fik slået som igennem sine hænder og sine fodder og han hang der, indtil han dode. Tusinder døde på denne måde. Det var på det tidspunkt af verdens historie, den foretrukne måde at slå folk ihjel på. Ikke alene lod de dem dø på kors, men de overhældte deres legeme med olie og satte ild til dem, hvilket måske var barmhjertigt, fordi det bragte en hurtigere ende på det. Men, hvad andet led han? Dette er en ting, som jeg tror, at de fleste af os overser.

Jeg er overbevist om, at hans storste lidelse ikke var, at der blev slået søm igennem hans hænder og hans fodder og at han hang på korset, hvor martrende og forfærdeligt dette end var. Han bar på en anden byrde, som var langt mere betydningsfuld og gennemtrængende. Hvordan? Vi forstår det ikke helt klart, men jeg fanger et lille glimt af det.

Der er ingen af os, regner jeg med, som ikke har gjort et eller andet forkert, og derefter har været ked at det ogonsket, at vi ikke havde gjort det. Så rammer vores samvittighed os, og vi har haft det meget, meget elendigt. Har I provet noget sådan? Jeg har. Men her har vi Guds Son, bærende byrden af mine overtrædelser og jeres overtrædelser og overtrædelserne hos enhver sjæl, som modtager Jesu Kristi evangelium.

Hans storste pinsel var ikke sommene i hans hænder eller fodder, selv om det var slemt, men en sindets pinsel, på en eller anden måde, som ikke står klart for mig. Men han bar byrden - vores byrde. Jeg gjorde den tungere; det samme gjorde I. Det gjorde hvert eneste menneske. Han påtog sig selv at betale prisen for at jeg kunne undslippe - straffen, på betingelse af, at vi vil modtage hans evangelium og være trofaste og stærke i det.

Det er det, som jeg forsoger at tænke på. Det er det, som jeg ihukommer - den martrende smerte, da han i sin bo til sin Fader råbte om denne kalk måtte gå ham forbi. Han bad ikke om at blive befriet, fordi der blev hamret søm ind i hans hænder eller i hans fødder; han havde en smerte storre end dette, på en eller anden måde, som jeg ikke forstår. Men han betalte den gæld, som jeg har, den gæld, som I har og da han gjorde alt dette for os, brodre og sostre, han vi så ikke holde hans befalinger? („Fall, Atonement, Resurrection, Sacrament," tale holdt til Salt Lake Institute of Religion, den 14. jan. 1961)

Pligten, udfordringen, kvorummet

Værelset var rodet. Der flød papir på gulvet, og nogle stole lå væltede. Da Knud kom ind, tændte han lyset og lagde godt nok mærke til nogle kridtmærker på tavlen, men han læste dem ikke.
„Jeg gad vidst, hvad jeg kan gøre, der kan være til nogen hjælp?" tænkte han. Han satte sig i et hjørne af klasseværelset i kirkebygningen og stirrede på tavlen. „Dit kvorum — dit ansvar." Det var sandelig aktuelt nu i hans nye kaldelse, tænkte Knud for sig selv. „Nogen må have vidst, at jeg ville komme herind, efter at jeg havde talt med biskoppen." Det at være kaldet som lærernes kvorumspræsident i 3. ward var ikke nogen ligegyldig, let opgave, specielt ikke eftersom biskoppen havde sagt til ham, idet han forlod kontoret: „Du er blevet kaldet af Herren, Knud. Gå nu i gang og styrk dit kvorum, så der ikke er noget svagt led."
Knud rejste sig og gik over til vinduerne, hvorfra han havde et godt overblik over kirkens parkeringsplads. „Der er Sørens hus, der på den anden side af pladsen . . . Søren er inaktiv. Det minder mig om Jørgen og Mads, som kun kommer til præstedømmemøde, når deres far er hjemme fra sit arbejde. Og Lars, som bor på den anden side af vores gade, tror, at aktivitets-aften betyder basketball alene og vil ikke komme, når vi foreslår noget andet.
Det er ellers et dejligt kvorum. Der er Bent. Hvis han nogensinde får tildelt en opgave vil han udføre den to gange og bede om mere. Og Gert — han er det bedste eksempel på organistation, jeg nogensinde har truffet. Mit hoved føles fuldstændig som den parkeringsplads på konferencesøndage — ét stort virvar. Hvordan kan jeg gøre noget som helst, der kan nytte noget? Hvordan kan jeg styrke det kvorum?"
Disse følelser hos en netop kaldet præsident for lærernes kvorum vældede op i ham, mens han tænkte over sin nye kaldelse. Hans følelser er sandsynligvis de samme som hos hundreder andre overalt i kirken, selvom situationen måske er en anden i hvert eneste tilfælde.
Måske kan de efterfølgende forslag fra Det aronske Præstedømmes generalkomité, der benytter citater fra generalautoriteterne, vejlede og opmuntre kvorumspræsidentskaber, når de overvejer deres nye ansvar i dette grundliggende element i kirken — kvorummet.

Styrkelse af dit præstedømme-kvorum
„Vitalisering af Det aronske Præstedømmes kvorummer og vækkelsen af Det melkisedekske Præstedømmes kvorum-

mer vil på positiv måde påvirke alle andre programmer i kirken." (Præsident Spencer W. Kimball ved juni-konferencen 1974)

„Du er medlem af det kvorum, du tilhører, og ved dine handlinger enten svækker eller styrker du det.

Kvorummet vil være så stærkt som det enkelte medlem. Vi har allesammen forpligtelse til og ansvar for at ære vores præstedømme, at være værdige medlemmer af præstedømmets kvorum." (Ældste Boyd K. Packer ved seminaret for regionalrepræsentanterne for De Tolv, 4. okt. 1973)

Hvad kan du som kvorumsmedlem gøre for at styrke dit kvorum?

1. Deltage i kammeratskabet

Som medlem af et præstedømme-kvorum har du ansvar for at tænke på dine kammerater i kvorummet, især på de passive, nyomvendte, tilflyttede eller på anden måde nye medlemmer af kvorummet.

En assistent til præsidenten for præsternes kvorum sagde dette:

„I vores kvorum med 16 præster har vi ikke længere passive medlemmer. Jeg tror, at en af grundene dertil er, at vi plejede at hente dem, så de kunne hjælpe os med alle vore tjeneste-projekter og aktiviteter. Når vi sådan arbejdede sammen, hjalp det os til at forstå hinanden bedre. Vi har et pragtfuldt kvorum."

2. Deltage aktivt i kvorumsaktiviteter

Dit kvorumspræsidentskab er ansvarlig for at planlægge og udføre et kvorumsaktivitets-program. Du kan støtte dine kvorumsledere og styrke dit kvorum ved at:

a. overvære de aktiviteter, der er planlagt, også selvom det er noget, som ikke interesserer dig.
b. komme med forslag til kommende aktiviteter til præsidentskabet.
c. acceptere og udføre aktivitetsopgaver, der gives dig af kvorumspræsidentskabet.

3. Værdigt og ærbødigt udføre ordinanser og pligter.

„Det er overmåde vigtigt, at du holder dig ren og værdig og ikke er med til nogen form for vulgære eller uheldige foretagender. Når du kommer i søndagsskolen og til nadvermøder og får lov til at omdele nadveren til minde om, hvad Frelseren gjorde for os, så vær sikker på, at du er værdig, at dine hænder er rene og dit hjerte oprigtigt, og at du ikke i ugens løb har gjort noget som har gjort dig uværdig.

Da jeg forleden dag overværede et nadvermøde, var jeg meget glad for at se, at de, som administrerede og omdelte nad-

veren, var iført hvide skjorter og slips, var velsoignerede og rene. Og under hele tjenesten var de stille og ærbødige." (Præsident N. Eldon Tanner i *Ensign,* maj 1975, side 76)

Hvad kan du som kvorumspræsident gøre for at styrke dit kvorum?

1. Planlæg et godt afbalanceret program

Hele formålet med kvorumsaktiviteter er at styrke den enkelte unge mand i både karakter og vidnesbyrd. Præsident Spencer W. Kimball har givet denne udfordring i et præstedømmemøde ved en generalkonference:

„Brødre, vi er bekymrede for behovet for vedblivende at skaffe muligheder for vore unge mænd med hensyn til at styrke deres sjæle gennem tjenesteydelser. Unge mænd bliver sædvanligvis ikke passive i kirken, fordi de får tildelt for mange betydningsfulde opagver. Ingen ung mand, som personligt har set evangeliet arbejde, vil forlade sine pligter i riget og lade dem være ugjorte. Efterhånden som vore unge mænd lærer at lede kvorummer, velsigner de ikke alene Det aronske Præstedømmes ungdom i disse kvorummer, men de bereder sig selv til at blive kommende fædre og fremtidige ledere af Det melkisedekske Præstedømmes kvorummer. De har brug for erfaring i ledelse, erfaring i tjeneste-projekter, erfaring i at holde tale, erfaring i at lede møder og erfaring i at opbygge et passende forhold til unge piger.

Vi opdrager en kongelig generation . . . som har noget ganske særligt at gøre. Vi må forsyne dem med særlige erfaringer m.h.t. at studere skrifterne, at tjene deres næste og at være bidragydende og kærlige medlemmer af deres familier. Alt dette kræver naturligvis tid til planlægning og tid til gennemførelse." *(Ensign,* maj 1976, side 45)

For at udvikle jeres kvorumsprogram må disse enkle retningslinier huskes:

a. Lad jeres kvorumsvejleder hjælpe jer.
b. Hold kvorumspræsidentskabs-møder. Det bør være et ugentligt møde.
c. Udarbejd en tre-måneders aktivitetskalender i et kvorumspræsidentskabsmøde.
d. Planlæg aktiviteter som:
   (1) giver medlemmerne mulighed for at opfylde deres præstedømmelige pligter.
   (2) specielt er „skræddersyet" efter kvorumsmedlemmernes behov.
   (3) muliggør forskelligartede oplevelser og erfaringer for kvorummests medlemmer.
e. Lad hele kvorummet, jeres kvorumsvejleder og medlemmet af biskoprådet se på jeres kalender i forhold til andre kalendere (ward, skole, kommune, osv.)
g. Følg-op m.h.t. de lagte planer for jeres første aktivitet.

2. Fokus på det enkelte kvorumsmedlem

„Det er nødvendigt, at vi holder opmærksomheden centreret om den enkelte, og om hvordan han bedst kan nåes. Det er ikke nok at se på kvorummet som en helhed . . . vi må se på den enkelte og erkende, at vi har et ansvar for at hjælpe ham til at ære sin kaldelse. Jeg bliver betænkelig, når jeg husker på, hvad præsident John Taylor sagde: ‚Hvis vi undlader at ære vore kaldelser, vil Gud holde os ansvarlig for dem, som vi kunne have frelst, hvis vi havde gjort vores pligt.'" (Thomas S. Monson i regionalrepræsentanternes seminar den 4. okt. 1973)

En assistent til præsidenten for præsternes kvorum fortæller denne historie: „Vores præste-kvorum har 18 medlemmer. Vi gør meget ud af at huske fødselsdage og skoleeksamener og lignende for alle vore medlemmer, og specielt for de få, der er passive. Vi besøger endda deres hjem ved sådanne lejligheder. Det har gjort en stor forskel i deres indstilling. De ved, at vi er interesserede i dem."

Og en diakon-kvorumspræsident sagde dette: „Mine rådgivere og jeg kontaktede en af disse fyre i vores kvorum 19

gange, før han begyndte at komme til vore møder. Vi har opdaget, at det er langt lettere at genaktivere nogen, når han ved, at man kan lide ham."

Man kan vedblivende være centreret om enkeltpersoner, når man følger denne fremgangsmåde:

a. Personligt besøger kvorumsmedlemmerne i deres hjem.
b. Giver kvorumsmedlemmer til opgave at gøre sig til venner med bestemte personer.
c. Planlægger kvorumsaktiviteter omkring de enkeltes behov og interesser.
d. Sikrer sig, at passive unge mænd indbydes til kvorumsmøder og aktiviteter.

3. Arbejder nær sammen med kvorumvejlederen

„Herren har givet os, hvad jeg synes er det bedste program, verden nogensinde har kendt — et program med biskopper, vejledere, hjemmelærere, trænere — stærke mænd, som virkelig er interesserede." (Marion D. Hanks i *Ensign*, maj 1974, sade 77)

Kvorumsvejlederen sidder i en nøgleposition for dit kvorums rigtige funktion. Han kan hjælpe dig ved at:

a. mødes med jer i jeres ugentlige kvorumspræsidentskabsmøde.
b. sammen med jer planlægge dagsordenen for de møder, I leder (som f. eks. kvorumspræsidentskabsmødet, kvorumsmødet osv.)
c. sammen med jer planlægge kvorummets aktiviteteskalender.
d. lægger planer sammen med jer for at bringe passive medlemmer ind i fællesskabet.
e. ved blot at være jeres kammerat og ven.

Åndelig død: en udbredt tilstand

Joseph F. Smith

„. . . Da Adam, vor første forfader, spiste af den forbudte frugt, overtrådte Guds lov og blev underkastet Satan, blev han bandlyst fra Guds nærhed og blev kastet ud i ydre åndeligt mørke. Dette var den første død. Omend han levede, var han dog død - død for Gud, død for lys og sandhed, åndelig død; kastet ud fra Guds nærhed; forbindelsen imellem Fader og søn afbrudt. Han blev helt og aldeles kastet ud fra Guds nærhed, ligesom Satan blev det sammen med de hærskarer, der fulgte ham. Dette var åndelig død. Men Herren sagde, at han ikke ville tillade, hverken Adam eller Adams afkom, at lide den timelige død førend de havde det middel, hvorved de kunne blive forløst fra den første død, som er åndelig. Derfor blev engle sendt til Adam, og underviste ham om evangeliet og åbenbarende for ham det princip, hvorved han kunne blive forløst fra den første død, og blive ført tilbage fra bandlysningen og det ydre mørke og ind til evangeliets vidunderlige lys. Han blev undervist om tro, omvendelse og dåb til syndernes forladelse i Jesu Kristi navn, han, der skulle komme i tidernes midte og borttage verdens synd og blev således givet en mulighed for at blive forløst fra åndelig død, før han skulle lide den timelige død. (L&P 29:39-43); Moses 6:64-68) Jeg beklager at måtte sige, at hele verden i dag - med undtagelse af en håndfuld mennesker, som har adlydt den nye og evige pagt - lider denne åndelige død. De kastes ud fra Guds nærhed. De er uden Gud, uden evangeliets sandhed og uden forløsningens kraft; for de kender ikke Gud eller hans evangelium. For at de skal kunne blive forløst og frelst fra den åndelige død, som har spredt sig ud over verden, måd e omvende sig fra deres synder og blive døbt, af en med myndighed hertil, til deres synders forladelse, så dek an blive født af Gud."(Joseph F. Smith: „Conference Report" - oktober 1899, side 72) (Se også L&P 84:49-53)

Spørgsmål og svar

Hortense H. Child
Førsterådgiver i Unge Pigers Generalpræsidentskab

„Hvordan bereder jeg mig til mit personlige interview med min biskop?“

„Min biskop er alle tiders!“ Det var et udbrud, man hørte, da Nancy kom ud fra sit personlige interview med biskoppen. Øjensynligt havde interviewet været vellykket — et af den slags, som enhver ung pige bør være med til.

Et personligt interview mellem dig og din biskop er en hellig mulighed. Kun de unge har en fastlagt plan for disse interviews; ældre medlemmer må anmode om at blive interviewet. Sædvanligvis er interviewet en mulighed for at blive bedre bekendt med biskoppen og at fortælle om sin åndelige udvikling, såvel som andre ting, som man ønsker at drøfte. Hvilken herlig lejlighed er det ikke til at føle og blive vejledet af præstedømmets myndighed og kraft?

Mange unge piger har antydet at de ofte føler sig nervøse og måske en smule kejtede ved deres første besøg hos biskoppen. Men husk på, at han er jeres ven og ønsker at lære jer at kende og blive en styrke og hjælp for jer. Og hvordan kan I så berede jer til dette personlige interview?

Både åndelig og timelig forberedelse er nødvendig. En sindsstemning, som er modtagelig for vor himmelske Faders Ånd er en betingelse. Hvis du har den, vil du være ivrig efter at modtage instruktion og vejledning fra biskoppen, som er Herrens særlige tjener. En samtale og en bøn sammen med dine forældre før interviewet kan hjælpe til at sprede den nervøsitet eller angst, du måtte føle. Måske vil en samtale med din U. P. klassevejleder også indgive dig tillid.

I Lære og Pagter 63. afsnit hedder det i vers 64: „I modtager Ånden gennem bøn.“ Du føler måske trang til at bede om, at Herrens ånd må vejlede og lede dig. Måske vil der være lejligheder, hvor du vil faste og bede før dit interview.

Dit udseende spiller også en rolle for ånden i interviewet. Et rent og åbent udseende vil være i overensstemmelse med skriften — „Vær rene" (L. & P. 38: 42) Du bør spørge dig selv, hvordan du ønsker at klæde dig, når du skal træffe én, som er en udvalgt repræsentant for Herren. Vær sikker på, at du tager dig bedst muligt ud. En beskeden påklædning er måske mest passende. Kom altid i god tid. Hvis du er klar over, at du har ladet biskoppen vente, vil det være vanskeligt for dig at være afslappet og at tale frit.

Gå til interviewet beredt på at tale om dig selv. Måske bør du være parat til at besvare spørgsmål som:

1. Hvad er dine personlig mål?
2. Hvordan går det med at nærme dig de mål?
3. Hvilke interesser har du?
4. Holder du dine daglige bønner?
5. Holder du visdomsordet?
6. Taler du et ordentligt sprog?
7. Har du nogen problemer med moralen?
8. Hvilke bidrag yder du til dit hjem og din familie?
9. Kan du lide dine lærere i søndagsskolen og seminaret og din vejleder i Unge Piger?
10. Kan du lide det emne, I studerer i kirkens forskellige klasser?
11. Hvordan ligger din mødeprocent i søndagsskolen, seminaret, aktivitetsaftenen og til nadvermødet?
12. Hvordan klarer du dig i skolen?
13. Hvilke er dine bedste og hvilke dine dårligste fag?
14. Hvem er dine bedste venner, og har de de samme standarder som du?

Husk at være ærlig i alle dine svar. Disse interviews er fortrolige, og du behøver ikke at være bange for at din biskop vil svigte din tillid. Han vil sikkert give dig mulighed for at komme med anbefalinger og forslag med hensyn til programmer og aktiviteter i wardet. Du gør klogt i at tænke over det på forhånd.

Og igen, husk på at biskoppen er din ven, og at han øsnker at hjælpe dig. Har du problemer, så tal dem igennem med ham, og lad ham hjælpe dig med at løse dem.

Hvis du gør de nødvendige forberedelser, vil dit personlige interview blive positivt og opløftende for dig. Bered dig godt og stol på, at Herrens plan er en sikker vejleder og god beskyttelse for dig.

Overordentlig ung

„Men jeg er bare Susanne Bruhn, kun 15 år. Hvad kan jeg overhovedet gøre for Herren?" Den tanke lister sig ofte ind på unge mennesker, når hvert år tusinder oplever at blive kaldet af præstedømmelig myndighed som ungdomsledere i denne uddeling.

Biskoppen eller biskoppens rådgiver foretager en sådan kaldelse: „Vi har adspurgt Herren om denne kaldelse. Vi har talt med dine forældre, og nu kalder jeg — med den myndighed, som jeg besidder som biskop (medlem af dit biskopråd) — dig til denne stilling. Du vil blive indsat med et helligt formål for øje — at præsidere over unge piger på din egen alder, at være et eksempel for og at lede disse unge piger; og at bruge den kraft og myndighed, der hører til din kaldelse, sammen med den inspiration, som du har ret til, til fordel for disse unge piger."

Det er naturligt at blive bange, når en sådan kaldelse kommer til dig. Men kaldelse af ungdommelige ledere har gennem tiderne været Herrens vilje. Han har ikke betænkt sig på at kalde unge ledere til sine evige formål, at hjælpe dem i deres forberedelse og at sende dem ud til deres nye kaldelser.

Samuel blev, da han endnu kun var en knøs, valgt til at være profet. Det svar, han gav, da han blev kaldet, er et godt eksempel for alle unge: „Tal Herre, din tjener hører" (1. Sam. 3:9). David var kun en dreng, der vogtede sin fars får, da Samuel, ledet af inspiration fra Herren, salvede ham til konge over Israel. Joseph Smith var en dreng på 14 år, da Herren viste sig for ham og talte til ham.

Skrifterne vidner også om kvinder, der har spillet vitale roller i deres folks skæbne. Ester, der var en ung jødisk kvinde og lige så dydig, som hun var smuk, er et godt eksempel på den guddommelige, hengivne ånd, på mod og på patriotisme. Efter at have fastet i tre dage, risikerede hun sit liv for at redde sine landsmænd. Hun var et redskab i Herrens hænder til befrielse af sit folk fra udryddelse.

Da Joseph F. Smith var 15 år gammel, rejste han på mission til Hawaii-øerne. Ældste Marion D. Hanks, administrerende leder for ungdomsprogrammerne, var søndagsskolelærer i en alder af 15 år, og da han endnu manglede en uge i at være fyldt 32, blev han kaldet til De Halvfjerds' øverste Råd.

Louisa Lula Greene Richards var 23 år gammel, da hun blev kaldet til redaktør af *Women's Exponent,* et af kirkens blade, der blev påbegyndt i 1872, og vir-

ØJNE, DER KAN SE OG ØREN DER KAN HØRE

Har du nogen sinde hørt historien om Mr. Smedleys gæst, skrevet af prosadigteren Arthur Colton? Mr. Smedley var en rig mand, som var fuldstændig opslugt at materiel rigdom, som han havde anbragt i aktier og obligationer. En aften, da han var alene hjemme, sad han og døsede i en stol, da han pludselig blev vækket af en ubuden gæst. Ophidset, som han blev, lod den rige bankier sig dog snart charmere og fængsle af den fremmedes elskværdige adfærd og strålende konversation om mange fremmedartede emner. Gæsten talte flydende og dybsindigt om litteratur og kunst, om videnskab, filosofi og religion, om musik og poesi, om åndelighed og stræben – altsammen emner, som Mr. Smedley i sine yngre år havde lovet sig selv, at han ville beherske. De ideer og idealer, som så levende blev diskuteret og fremmalet, tegnede et familiemønster i Smedleys sind og ånd, satte hans fantasi i bevægelse og bragte næsten den livskvalitet, han i sin ungdom havde drømt om altid at ville efterleve og vedligeholde, til virkelighed.

Det var, som om tiden blev skruet tilbage til Smedleys unge år, efterhånden som gæsten talte sig varm om den nidkærhed, han havde været i besiddelse af, om sin berømte bog, der havde betaget læsere over hele verden med sin moral, originalitet og udfordring. Gæsten beskrev bogen så grafisk detailleret, at processen med at skabe den og dens indhold gennemtrængte Smedleys sind, og han erindrede den i hele dens ordlyd. Så satte gæsten sig til klaveret og spillede noget, som han fastslog var et af Smedleys berømte mesterkompositioner. Uklar, som kompositionen til at begynde med stod for ham, blev han dog til sidst helt fortrolig med den, og den greb ham ved sin rytme. Så dukkede et andet punkt af hans liv op, da gæsten beskrev det. Lidt efter lidt vågnede Smedleys bevidsthed om penselstrøgene, de situationer, som han alene nedlagde i sin kunstneriske produktion af vidt berømte malerier.

Endelig rejste gæsten sig for at tage afsked, og Smedleys, som var dybt bevæget, spurgte lidt forlegen: "Men, – hvem er du?" Og med et blik, der syntes at gennembore selve Mr. Smedleys sjæl, svarede gæsten højtideligt: "Jeg er den mand, du kunne have været! "hvorefter han forsvandt. Denne historie er i virkeligheden en moderne lignelse, et billede af de varierende grader af livet hos enhver af os. Den er faktisk en beretning om noget i ånd og hensigt lig den udødelige fortælling, som Jesus gav os, og som vi kender som "Lignelsen om talenterne", og som understreger, at det ægte hæderlige, retskafne menneske altid og hele tiden stræber efter at holde fast ved og blive den person, han "kunne være blevet". Alle kirkens programmer sigter mod det guddommelige mål at række efter mønstret for alle vore muligheder, at gøre os fuldkomne og gøre os allesammen bedre, således at vi som resultat langt overgår de 10% af de menneskelige muligheder, der erkendes af det gennemsnitlige, såkaldte intelligente menneske.

Det er nemlig således, som afdøde Cecil B. DeMille, det skabende filmgeni, har sagt: "Nogle af de mest sørgelige ord, der nogen sinde er skrevet, er disse: "Vi har ladet de ting ugjorte, som vi burde have gjort!"

Dr. David Starr Jordan, amerikansk biolog, idealistisk og pædagogisk gigant, præsident for Standford Universitet ved århundredskiftet, skrev i en bog med titlen: "Et kald til unge mænd": "Lev således, at den mand, du bør være, til sin tid bliver mulig, bliver virkelig. Langt ude i fremtiden venter han på, at det bliver hans tur. Hans krop, hans hjerne, hans sjæl ligger i jeres unge hænder . . . . Hvad vil I overlade ham? Vil det blive en hjerne, ufordærvet af begær eller udskejelser, ... et nervesystem så nøjagtigt som et solur i sin reaktion over for sandheden om dig? Vil du . . . lade ham komme som en mand blandt mænd, når hans tid er inde? Eller vil du bortkaste hans arv, før han har haft en chance for at røre den? Vil du overdrage ham en hjerne, der er helt forvrænget, et sygt sind, en vilje, som er uøvet i handling, en rygmarv, gennemsyret af djævelen . . . . ødelagt af udskejelser? Den time, hvor du vælger, er din skæbnetime!"Disse udfordrende ord blev skrevet flere år, før den såkaldte narkokultur med deraf følgende personlig adfærd og moral, fremstod.

De grusomme kendsgerninger findes alle steder omkring os i dag med krav om at blive set og hørt — kendsgerninger, som skriger imod narkotika og drikkeri, imod umoral, udskejelser og vulgær pornografi, imod uærlighed og grov uhæderlighed, imod eftergivenhed over for legemets lyster og lidenskaber i svinagtig overdrivelse — overdrivelse, som forstyrrer, forringer og nedbryder millioners liv og overstrør landet med sørgelige rester af menneskevrag.

Og hvorfor skal det være således? Kun fordi vi ikke har rettet os efter profeternes advarsler, udformet i Jesu ord, som de findes nedskrevet hos Markus 8:15-18: "Og han (Jesus) advarede dem og sagde: 'Se til, hold jer fra farisæernes surdej og fra Herodes' surdej! . . . . . Forstår I endnu ikke, og fatter I ikke" ' Senere i dette monumentale kapitel havde han anledning til at irettesætte Peter og sagde: 'Vig bag mig, Satan! thi du sanser ikke, hvad Guds er, men kun hvad menneskers er.' (v. 33) . . . .' Thi hvad kan et menneske give til vederlag for sin sjæl? Thi den, der skammer sig ved mig og mine ord i denne utro og syndige slægt, ham skal også Menneskesønnen skamme sig ved'." (v. 37-38)

Denne advarsel fra vor Frelser har en speciel tilknytning til den kødelige, resepktløse, forlystelsessyge verden, vi nu lever i. Og nøglen til vor sikkerhed og ophøjelse kan udtrykkes således som vi forholder os til dette ene ord: Betydning! Kun de idealer og idéer, vi holder for at være af betydning, har magt til at fortrænge og forkaste det overfladiske, det tilfældige og det trivielle. Kun betydningsfulde begreber ændrer vor livsførelse, gennemtrænger det bevidste og det ubevidste sind, gør den bevidste følsom, bliver den altgennemtrængende og altstyrende drivkraft!. Dag Hammarskjöld, den mægtige røst i De forenede Nationers første tid, skrev meget ud-

Frau Hofmann

AF ELIZABETH LANE

På vej hjem fra skole tvang Ernst sine ben til at skynde sig forbi bageriet, hvorfra dejlige dufte af kanelæbler og friskbagt brød bredte sig fristende omkring i nabolaget. Bare nogle få skridt mere, og

illustreret af Travis Winn

han ville være ved indgangen til det fem-etages hus, hvor han boede sammen med sine forældre og lillesøster Helga. Frem fra lommen tog han en nøgle og åbnede yderdøren. Mens han gik op ad trapperne, spekulerede han på, hvad mon hans mor ville lave til aftensmad.

For et halvt år siden, da Ernsts familie var flyttet fra provinsen og ind til byen (i Tyskland), havde hans mor sagt til ham: „Ernst, vi er meget heldige, at vi har kunnet finde så dejlig en lejlighed så nær ved fars arbejde. Du er en stor dreng nu, og jeg behøver din hjælp. *Frau* Hoffman har boet i lejligheden lige nedenunder i lang tid. Hun er gammel og vi vil ikke forstyrre hende. Du må gå stille i lejligheden, ikke løbe, hoppe og råbe. Helga er for lille til at forstå det, så du må hjælpe med at få hende til at være stille.“ Ernst nikkede. Han forstod det godt. Og han var påpasselig. Han lærte at gå på tæer og at tale sagte. Når Helga begyndte at græde satte han sig og læste højt for hende eller gav hende noget at lege med. Somme tider mødte han *Frau* Hoffman på trappen. Hun var en lille kvinde, og hendes foroverbøjede hoved og skuldre fik hende til at se endnu mindre ud. Når som helst han så hende, bøjede han hovedet og sagde: „Guten Tag (goddag), *Frau*,“ og så svarede hun: „Guten Tag,“ med en trist, stille og blød stemme.

En dag var Ernst og Helga alene i lejligheden, mens deres mor var ude på indkøb. Helga dansede rundt med sin dukke, da hun faldt over en legetøjslastvogn og ramte hovedet mod en stol. Hun begyndte at græde. Ernst tilbød hende et legetøjslam, en bog og en bold, men ingenting hjalp. Og på Helgas pande kom en stor rød bule, og hun blev ved med at græde.

Lidt efter lød der en banken på døren, og Ernst løb ud for at lukke op. *Frau* Hoffman stod udenfor med et bekymret udtryk i ansigtet. „Jeg så jeres mor gå,“ sagde hun, „og da jeg hørte din lillesøster græde, tænkte jeg, at jeg hellere måtte se, om jeg kunne hjælpe.“ Helga begyndte at græde endnu højere. „Åh, dit søde lille væsen!“ udbrød *Frau* Hoffman og hun gik hurtigt hen og løftede Helga op i sine arme.

Et par minutter senere kom mor hjem og fandt *Frau* Hoffman i sofaen med Ernst og Helga ved siden af sig. Helga holdt en kold, fugtig klud på panden og børnene stod og lyttede til en historie.

Fra den dag gik Ernst og Helga stille rundt og talte sagde i lejligheden. Men nu var de ikke bare lydige, de var bekymrede for, om deres ven, *Frau* Hoffman måske lå og hvilede sig. Somme tider inviterede hun dem ind i sin lejlighed, hvor de fik fortalt historier, nød en småkage, hun havde bagt eller bare snakkede.

„Mor," sagde Ernst en dag, „hvorfor tror du at *Frau* Hoffman ser så trist ud? Jeg ville ønske, jeg kunne gøre noget, der gjorde hende glad."

„*Frau* Hoffman har haft en trist tilværelse, Ernst. *Herr* Ketzler, her overfor, har fortalt mig, at hendes mand og unge søn blev dræbt i krigen for mange år siden, og senere hen har hun altid boet alene. Jeg er sikker på, at det må være en ensom tilværelse for hende."

Ernst tænkte sig om et øjeblik. „Ved du hvad," sagde han så. „Da vi flyttede fra huset ude på landet, var jeg ked af det, fordi vi måtte forlade *Oma* (Bedstemor). Tror du mon, at *Frau* Hoffman vil være vores by-*Oma*?"

„Det ville være en god idé," sagde mor smilende.

Og så blev *Frau* Hoffman *Oma* Hoffman for Ernst og Helga, og hun smilede og sang små sange for dem, selvom Ernst somme tider kunne se tristheden vende tilbage i hendes øjne, og så blev også han ked af det.

Lige før *Oma* Hoffmans fødselsdag, tænkte Ernst på, hvad han kunne købe til hende for at lade hende forstå, hvor godt de kunne lide hende. Hver dag gik han på vejen fra skolen forbi mange små forretninger, og han kikkede ind i dem for at finde en gave til hende. Men han kunne aldrig finde det helt rigtige.

Aftenen før *Oma* Hoffmans fødselsdag, da Ernst hjalp sin mor med at rydde af bordet efter aftensmaden, hørte de det banke på døren. Han løb hen og åbnede den, og der stod ældste Kendall og ældste Mortenson, missionærerne, som i sidste uge for første gang havde besøgt Ernsts familie. Disse mænd havde fortalt dem sådan nogle vidunderlige ting om vor himmelske Fader og hans planer for alle sine børn, at Ernsts far havde bedt dem komme igen og give dem endnu en lektie.

Familien satte sig sammen med ældsterne i dagligstuen. Den ene af missionærerne bad en bøn, og så gik den anden i gang med lektien. Ernst lyttede opmærksomt. Ældste Mortenson viste så nogle billeder af sidste dages helliges templer og forklarede: „Her deltager familier i ceremonier, som gør det muligt for dem at være sammen ikke bare i dette liv men også i al evighed."

„Ih, hvor ville det gøre *Oma* Hoffman glad," tænkte Ernst, „at vide, at hun kunne være sammen med sin mand og sin søn i Himlen." „Hvad nu, hvis en eller anden i en familie allerede er død?" spurgte Ernst ældsterne. „Er der en måde, hvorpå folk, som er døde, igen kan komme sammen med deres familie?"

Ældste Kendall smilede. „Det er et godt spørgsmål, Ernst, og svaret er ja. Arbejdet i templet kan også gøres for sådanne mennesker, af værdige medlemmer i kirken."

Derpå fortsatte man med lektien og far og mor stillede mange spørgsmål og smilede og nikkede, når de hørte svarene. Men bare ved at tænke på den vidunderlige idé han havde fået, var Ernst så ophidset, at han næsten ikke kunne sidde stille.

Da lektien var forbi, sagde far: „Vær så venlige at komme igen. Jeg føler, at I fortæller os sandheden, og vi vil gerne høre mere."

Da ældsterne var ved at gå, kantede Ernst sig ind imellem dem, greb deres hænder og trak dem ned til sig, så han kunne hviske ind i deres øren. „Vil I ikke nok," hviskede han ophidset, „komme igen i morgen efter skoletid og fortælle vores gode ven *Oma* Hoffman om evangeliet? I morgen er det hendes fødselsdag, og jeg vil gerne have jer til at hjælpe mig med at give hende en fødselsdagsgave, der vil vare for evigt."

Hr. Bjørn travede gennem skoven efter nattens lange jagt. Ved hvert andet skridt eller så standsede han op og satte sig på sin hale for at sondere terrænet med et par livlige, undersøgende øjne, der blinkede bag hans hårrige maske. Dette dyr kaldes somme tider for „den maskerede", men fordi det ser ud som og agerer som en mini-bjørn, kalder indianerne vaskebjørnen for „Bjørnens Lillebror".

Vaskebjørnens sorte snude snusede forsigtigt idet den opfangede og omhyggeligt analyserede enhver duft, som vinden bragte med sig. Den lille jæger gjorde pány et ophold idet den samlede en kvist op med sine håndformede poter. Den viftede den frem og tilbage, snusede til den for at få nyheder fra verden udenom sig gennem berøring og lugte. Og så genoptog den sin rejse, idet den lod kvisten falde som en gennemlæst avis.

Morgenen var kun få øjeblikke borte, da den maskerede nåede tilbage til sit hjem i det store grantræ. Den så sig omkring et øjeblik for derpå at klatre op ad træt. På vej til sit luftige hjem standsede dyret over for et hul i stammen, hvorfra adskillige skingrende hvin bød den velkommen hjem. Efter at have sikret sig,

Den maskerede

AF MURRAY T. PRINGLE

at alt stod godt til med familien, klatrede den endnu højere op.
Endelig nåede den et sted, hvor små grene bøjede sig ud som en vifte til alle sider, hvorved de dannede en række af eger ud fra den centrale stamme. Denne omhyggeligt valgte plads var dens dag-seng, hvor den sov dagen lang men alligevel var i stand til at ile sin familie til hjælp, hvis der blev brug for det.
Selv om den var i stand til at se alt, hvad der foregik omkring og nedenunder den, var hr. Bjørn selv godt skjult. Dens kluntede krop strakte sig helt rundt om stammen, og den var beskyttet mod nysgerrige øjne af et tæt bladhang mellem sig og jorden. Selv ganske tæt ved kunne kun det allerskarpeste øje finde den, takket være dens stribede pels.
Dagtimerne gik, tusmørket sænkede sig påny, og dets ankomst var signalet til dag-dyrene at trække sig tilbage og til nat-dyrene at vågne op.
Spændt på nattens oplevelser var de unge vaskebjørne allerede oppe. De legede og sloges med hinanden på den brede grenvifte, der tjente som terrasse udenfor deres redehul.
Efter en stunds forløb kom bjørnenes lillebror ned fra sin observationspost. Straks fulgte fru Bjørn og deres to unger den ned til jorden. De fire vaskebjørne traskede afsted gennem skoven. Far bjørn førte an, og mor bjørn dannede bagtroppen. De traskede afsted, snusende til alt, der kom på deres vej, og med rastløse poter befølte de alt indenfor deres rækkevidde.
Ved en pyt gjorde vaskebjørnene ophold og dyppede poterne i mudder og vand. En uopmærksom frø kom en smule for nær og blev omgående fanget af mor bjørn. Ungerne havde travlt med at samle en forsyning af lavt-voksende brombær og skylle dem af i vandet. Efter at mor bjørn havde inspiceret dem og god-

kendt dem til at spise, fortærede ungerne dem grådigt.

Med nogle sagte, vedvarende hvin kaldte den maskerede sin familie sammen, og selskabet satte igen afsted, idet de fulgte kanten af den lille dam, indtil de kom til en majsmark. Majsen var moden og sprød og de ring-halede banditter rev kolberne af stænglerne og trampede på dem. De arbejdede metodisk og fjernede dækbladene fra hver enkelt kolbe, hvorefter de bar dem hen til dammen, hvor de vaskede dem igen og igen.

Først da kornet var dækket med mudder, blev de fundet værdige at spise. Men så blev de også sat til livs til lyden af tilfredse grynt og hvin. Festen fortsattes til hele den ene ende af marken lignede en slagmark. Endelig gjorde far bjørn tegn til at det var på tide at tage afsted.

Træt men rig på erfaring var den maskerede dog klogere end at vende tilbage ad den samme vej, de var kommet. I stedet førte den sin familie til det første egetræ på den anden side dammen, hvor det bredte sine grene ud til en hængebro, der førte ind i skoven. Far bjørns afkom fulgte pligtskyldigt efter, idet de trådte i hans fodspor, såvidt det var muligt, og med deres vagtsomme øjne var opmærksomme på enhver bevægelse, der kunne afsløre tilstedeværelsen af et uopmærksomt mål eller en bille. Selvom de var mætte, kunne der altid blive plads til sådan en ekstra lækkerbidsken.

Pludselig stoppede far bjørn op; hans vagtsomme næse fortalte ham, at der var noget nyt forude. Hans ører opfangede den svage summen af bier, og hans næsebor mimrede i spænding, da den fristende duft af honning nåede ham.

Hans børn tvang ham til en beslutning. De unge bjørne havde også lugtet honningen og af deres ivrige hvinen og ophidselse vidste han, at hans ordre til fremmarch ikke ville kunne klare sig overfor fristelsen til at smage det søde.

De havde knapt nået bikuben, før en høj pludren lød fra enden af en gren. Et rødt egern var netop vågnet op i sit sommerhjem og i overensstemmelse med sin rolle som dødsfjende af alle bjørne, råbte det nu alarm om, at den ring-halede plyndrer stadig var i nabolaget.

Egernet fortsatte sin vrede pludren men ignorerede i øjeblikket sin fjende. Far bjørn stak forsigtigt sin ene pote ind i et hul i træet og fremdrog et stykke honningvædet kube. Han lod sig hurtigt falde ned på jorden hvor mor bjørn og hendes unger faldt over og slugte den smagfulde lækkerbidsken.

De vrede bier sværmede omkring børnenes lillebror, hvor de udsøgte sig hans udsatte øjne, øren og næse, og under det hele opilnede det skrigende, røde egern dem. Ikke desto mindre formåede hr Bjørn at rive to stykker mere honningfyldt bikube til sig før han blev tvunget til at flygte.

Det røde egern fulgte efter pludrende, udskældende og dansende fra side til side. Pludselig overdøvede støjen af en hektisk gøen egernets vrede skrig. Lyden ramte den maskerede med stor frygt. Den kendte disse stemmer. Sidste år havde disse to hunde nær fanget den. Men den havde været alene og var i stand til at undslippe. Denne gang havde den sine børn med sig!

Et øjeblik senere dukkede de to bjørne-hunde frem fra underbevoksningen og faldt næsten over hans mage og deres unger, som var så ivrigt optagne af honningen, at de ikke havde observeret faren. Kun tænkende på at redde sin familie, risikerede far bjørn sit eget liv som lokkemad for hundene.

Med et højt hvin lod han sig rutsje ned ad stammen, indtil han kun var et lille stykke over jorden. Hundene var rasende og forbløffede over denne letsindige ring-halede bjørn, og de sprang op ad og satte kløerne i træet for at få fat i ham. Imens slap mor bjørn og de små ubemærket ind i skoven.

På en eller anden måde lykkedes det den maskerede at holde sig lige oven over hundenes rækkevidde, idet den løb op og ned ad stammen. Men de var overbeviste om, at de nok skulle

få fat på ham ved deres næste forsøg, så de blev ved med deres hoppen og springen. Det var lige netop det, vaskebjørnen ønskede.

Deres rasende, støjende adfærd tiltrak sig biernes opmærksomhed, for de søgte stadig efter den, der havde udplyndret deres kube. Og da de troede, at det var hundene, der var synderne, angreb bierne dem.

Den ophidsede gøen forvandledes hurtigt til smerteskrig, sa hundene flygtede hjemad, rasende forfulgt af bierne. Og nu lod den maskerede sig falde ned på jorden, hvor den tog vejen gennem underskoven, hvinende og gryntende for at tiltrække sig sin families opmærksomhed.

Da den endnu engang havde samlet sin lille familie om sig, førte far bjørn dem afsted gennem trætoppene til et nyt hjem.

tryksfuldt om, hvad han anså for at være betydningsfyldt, "mere dyrebart end selve livet," da han udbrød . . . ."mit hjerte, ...

"Giv mig et rent hjerte, så jeg kan skue Dig,

et ydmygt hjerte, så jeg kan høre Dig,

et kærligt hjerte, så jeg kan tjene Dig,

et trofast hjerte, så jeg holder mig til Dig!

. . . . . .Den længste rejse er rejsen i vort indre."

Han havde ret! Det er en lang rejse ind i hjertet og sjælen. Men det er kun ved at foretage en sådan rejse, at vi får fat i dybden af evangeliets sandhed, finder Helligåndens inspiration og finder ud af, hvad vi bør gøre til noget virkelig betydningsfuldt i vort liv. For det er meget slående blevet sagt: "Når som helst livsprocessen overfører en vis forventning til livet til den, som lever dette liv, dér bliver livet ægte betydningsfuldt . . . og hvor som helst man finder betydningen, dér er der mening og iver og igangsættelse."

Det, vi som medlemmer af Guds kirke bør finde "betydningsfuldt," har Alma samlet i sin tale til Gideons folk med disse udtryksfulde ord: "Og jeg ville ønske, at I ville være ydmyge, underdanige og sagtmodige, villige til at formanes, fulde af tålmodighed og langmodighed, mådeholdne i alle ting, flittige til altid at holde Guds bud, bede om alt det, I trænger til, både åndelige og timelige ting, og altid give Gud takken for, hvad I modtager." (Alma 7:23)

Må jeg benytte anledningen her til at lykønske jer alle med de store resultater, I har opnået med hensyn til hengivenhed og åndelighed i det europæiske område. Vi har i det forgangne år gjort vældige fremskridt. Værket har sandelig fremgang i Europa. Lad os bevare denne drivkraft i de nye år. Lad os beslutte, at vi vil have "øjne, så vi kan se" og øren, så vi kan høre", det, som er af Gud, i den sande betydning.

POLSKE OG TYSKE ARKIVALIER PÅ MIKROFILM

I følge *"Ostdeutsche Familienkunde"*, hæfte 2, 1977 har The Genealogical Society - mormonkirken i Salt Lake City, Utah — fuldendt mikrofotograferingen af de vigtigste genealogiske kilder i de polske statslige arkiver. Det genealogiske selskab er nu gået i gang med at mikrofilme de polske kirkearkiver, herunder kirkebøgerne. Ikke mindst kirkebøgerne kan have interesse for danske forskere, idet en del kirkebøger fra de tidligere tyske områder, der nu er indlemmet i Polen, vil blive affilmet. De i Vesttyskland beroende kirkebøger fra tyske områder, der nu tilhører Polen, har længe været offentligt tilgængelige, men nu bliver resten altså mikrofilmet til mormonkirkens gigantiske genealogiske arkiv i USA.
Henning Jensen
Personalhistorisk Tidsskrift.

EFTER MORGENUDSENDELSERNE

Og hvad kom der ud af alle anstrengelserne, spørges der?

Der tales naturligvis her om "Ved dagens begyndelse" -radioudsendelserne i november 1975 og august 1977.
Resultatet har været overvældende! Og det kan måske bedst gøres op ved at dele de fordele, vi har opnået, op i grupper:

1. Med disse udsendelser er vi blevet så at sige "optaget i det gode selskab", altså officielt anerkendt som værende af en vis betydning i Danmarks religiøse liv. Vi har også derigennem fået forbindelse med indflydelsesrige mennesker i Danmarks Radio.

2. En mængde mennesker har herigennem fået åbnet øjnene for, at der findes en "mormonkirke", og at den er repræsenteret i Danmark. De har hørt en lille smule af, hvilke principper den hylder, og hvilke resultater, den kan opvise.

3. Vore medlemmer og missionærer har fået et redskab ihænde, som, rigtigt benyttet, kan blive af væsentlig betydning for det fremtidige missioneringsarbejde: Den første række er fremstillet i 100, den anden i 200 eksemplarer i form af kassettebånd, som i vid udstrækning nu bruges af hjemmelærere og missionærer. En sådan 10-minutters "prædiken" er altid et vædifuldt indlæg, der kan starte en samtale om evangeliske emner.

De direkte reaktioner på udsendelserne er mange og meget opmuntrende. Adskillige aviser har bragt omtale af dem, og flere læserbreve har skældt ud over dem! Mange personlige breve, telefonopringninger og henvendelser på anden måde er modtaget. Flere medlemmer har også fortalt om tilfælde, hvor folk, som de ikke på anden måde havde kunnet få i tale, har lyttet til udsendelserne og nu pludselig ikke længere havde noget imod at tale om kirken og dens forkyndelse. Og fornylig bragte *Stjernen* den første af udsendelserne i anden række, så teksten nu også kan læses.

Jovist har det været umagen værd. Og vi kan kun håbe, at vi får lov at fortsætte en anden gang.

JWS.

EN ÅBENBARING TIL JOSEPH SMITH

1. Se, jeg siger dig, da min tjener Martin Harris har forlangt et vidnesbyrd af mig om, at den min tjener Joseph Smith jun., virkelig har de plader, om hvilke du har vidnet og sagt, at du har modtaget den af mig.

2. Se, dette skal du sige til ham:
Den, der talte med mig, sagde til mig: Jeg, Herren, er Gud og har givet dig, min tjener Joseph Smith jun., disse ting og befalet dig at stå som vidne om dem.

3. Og jeg har ladet dig indgå en pagt med mig om ikke at vise dem til nogen med undtagelse af sådanne personer, som jeg har befalet dig, thi du har ikke andet magt over dem, end den, jeg giver dig.

AF RUTH H. FUNK
Generalpræsident for Unge Piger

kede som talerør for SDH-kvinder, så de på retskaffen måde kunne forsvare sig mod uvenlige kommentarer og forkerte forestillinger samt forsvare deres tros principper og doktriner. Denne sky og tilbageholdende kvinde manglede tillid til sine egne evner, men hun ejede ubegrænset tillid til sin himmelske Faders magt og godhed. Derfor accepterede hun i bøn og med store betænkeligheder kaldelsen fra profeten og blev en af de første kvindelige journalister i Utah.

Tusinder af unge sidste dages hellige erfarer, ligesom Ester og Lula Green Richards, at det endnu kræver ofre at frelse liv i hans rige. Tanya, en klassepræsident for laurbærpiger i Tasmanien, forstod sit ansvar som leder af unge piger i vor tid. Efter et besøg af et medlem af Unge Pigers generalpræsidentskab, skrev hun:

„Efter den første aften følte jeg mig virkelig inspireret og fyldt af Ånden. Jeg kan slet ikke huske, hvornår jeg tidligere har følt det sådan. Den aften gik jeg hjem og bad til min Fader i Himlen, bad om styrke og hjælp, så mine passive laurbærpiger ville ønske at komme tilbage. Den aften følte jeg en absolut fred komme over mig. Og da jeg så hørte dig igen, kom den samme følelse pånу over mig, og jeg forstod, hvor kraftig og vidunderlig Helligånden er. Jeg skrev straks til pigerne. Jeg elsker mine piger i Unge Piger organisationen, for de har de samme interesser og mål, som jeg håber at nå. Jeg forstår, at jeg en dag vil være nødt til at stå til ansvar for Herren, så jeg vil mase på og arbejde sammen med mine ledere. Jeg vil ikke leve på et lånt vidnesbyrd; jeg vil skaffe mig mit eget gennem hårdt arbejde."

En 13-årig mexikansk bikube-præsident fik forståelse for ansvarlighed i sin kaldelse. „Jeg tror nok," sagde hun, „at min største opgave er at få enhver pige i min alder i wardet til at føle lige så godt for kirken, som jeg gør."

Når ungdomsledere søger at nå ud til de unge, er resultaterne inspirerende og noteres med taknemmelighed af mange. Fra en biskop i Salem i staten Oregon kom et brev, der gav udtryk for disse tanker:

„Jeg ved, at der findes en særlig form for kærlighed mellem de unge i vores ward, og jeg kan kun tilskrive det dette spændende ungdomsprogram. De er glade for hinanden, de bærer hinandens byrder, og når én græder, græder de alle. Jeg ville ønske, jeg kunne fortælle dig om de mange tilfælde af genaktivering, samtaler og tjenesteydelser, som er fore-

gået i vores lille ward som resultat af dette program."

Og i byen Gridley, Californien, hjalp en samvittighedsfuld bikubeklasse med at bringe seks unge piger til dåb, og sørgede for at yderligere fire blev undervist i evangeliet. De har også genaktiveret fem af deres klassekammerater. Da de blev spurgt om, hvad det var, der havde forårsaget denne forøgede aktivitet, svarede stavens bikube-vejleder: „Glimrende wards-vejledere, som er gode til at oplære klassepræsidentskaber." Ungdomsledere i dag involveret i det spændende og hellige arbejde at frelse sjæle.

„Og om det skulle ske, at I måtte arbejde hele jeres liv med at råbe omvendelse til dette folk og kun førte een sjæl til mig, hvor stor skal da ikke jeres glæde være med ham i min Faders rige!

Og dersom jeres glæde kan være så stor over en eneste sjæl, som I har ført til mig i min Faders rige, hvor meget større glæde ville I da ikke have, om I kan føre mange sjæle til mig!" (L. & P. 18:15-16)

Når et ungt menneske kaldes til at tjene, forklares det ansvar der følger med. Med dette forvalterskab kommer ansvaret for at give rapporter om arbejdet. Det vil sige, at vi modtager vejledning, vi udfører vort arbejde, eller som præsident Kimball siger, vi „gør det", og derpå vender vi tilbage og rapporterer, hvad vi har gjort og modtager ydeligere råd og vejledning. Denne rapportering er tilrettelagt at skulle finde sted med regelmæssige mellemrum overfor et medlem af biskoprådet, men bør også foregå dagligt overfor Herren, som vil velsigne og respektere dem, som han har kaldet til at være hans ledere.

Nephi, som var „meget ung" (1. Ne. 2:16), giver os mod og styrke gennem sit eksempel ved at acceptere en tilsyneladende umulig opgave. Hans svar var: „Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befalet, thi jeg ved, at Herren ikke giver menneskene nogen befaling, uden at han åbner en udvej for dem, så de kan udføre det, som han befaler dem." (1. Ne. 3:7).

Og i dag er det da således, at unge mennesker bliver kaldet, indsat, forsynet med oplæringsmaterialer og hengivne ledere til at hjælpe dem at respektere deres hellige kaldelser. Og når de historiske optegnelser om denne uddelings ungdomsledere gennemgåes af dem, som skal følge efter, vil det meget vel kunne læses: „De var kaldede af Gud; de var overordentlig unge; de blev ledede af Ånden; de bar hinandens byrder; de var Herrens tjenere."

Freden findes kun på den sti, som Kristus viste

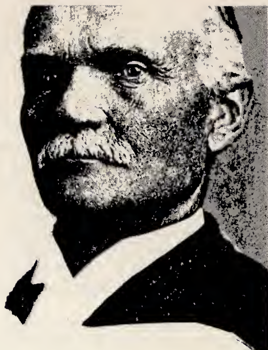
David O. McKay

„Ingen fred, hvor dyrt den end erhverves, vil være permanent, førend den er opbygget på evige princippers solide grundvold. . . Kun ved at vi fuldstændigt overgiver os til disse principper, kan vi løfte os op over naturens selviske, lave tiltrækning. . . . .

Lige så betydningsfuldt er det, at vi anerkender Guds Søn som menneskehedens Frelser. . . .

Mennesker kan stræbe efter fred, råbe på fred og arbejde for fred, men der vil ikke være nogen fred, førend de *følger den sti, som den levende Kristus har anvist.*" („For a better World," Improvement Era 63:703 (oktober 1960) (Understregning tilføjet.)

Det er placeringen, der betyder noget

AF ÆLDSTE BOYD K. PACKER
De tolv apostles Råd

Jeg vil gerne fortælle om en lille hændelse, som involverer et af kirkens berømte medlemmer i Tyskland, Karl G. Maeser, en stor pædagog med en doktorgrad i undervisning og en mand med stor værdighed og visdom. Det var ham, som oprettede Brigham Young University.

Bror Maeser var en ... mand med stor værdighed og prestige. Han var en meget ydmyg mand, og hans indstilling forekommer mig at karakterisere, hvordan vi burde være som bærere af præstedømmet.

Ved en bestemt lejlighed vandrede han sammen med en gruppe unge missionærer tværs over Alperne. De satte over et højt bjergpas til fods. Man havde hamret lange stokke ned i sneen for at afmærke vejen, så man ikke ville fare vild men komme sikkert over bjerget og ned på den anden side.

Da de nåede det højeste punkt, ønskede bror Maeser at lære de unge ældster en lektie. Han standsede på toppen af bjerget og pegede på de stokke, som de netop havde fulgt. Og han sagde: „Brødre, se Guds præstedømme. De er blot almindelig, gamle stokke, men det er deres placering, der tæller. Følg dem, og I kan regne med at komme i sikkerhed. Søg bort fra dem, og I vil sandelig fare vild." Sådan er det også i kirken. Vi er kaldede til lederstillinger og har fået præstedømmets kraft. Vi er bare almindelige, gamle stokke, men den stilling, vi er sat i, tæller. Den har ikke noget med vor person at gøre, men så længe vi har den, er det vores.

I vore ward og grene og i vore stave kalder Herren de lokale brødre til lederstillinger. Ingen af dem er fuldkomne. Men de bærer embedet, og vi skal lyde dem.

Kirken ledes gennem åbenbaring. Åbenbaring kommer til dem, som har det ansvar at skulle præsidere. Jeg er ikke sikker på, at I kunne få mig til at stemme imod et forslag, der blev præsenteret af min præsiderende myndighed. Jeg ville være meget forsigtig. Han er måske bare en gammel stok, men det er hans placering der tæller.

Gud give, at vi, som bærer præstedømmet, vil være lydige og opretholde alle dem, der er kaldede til at præsidere over os. Jeg bærer vidnesbyrd om, at Gud lever. Jesus er Kristus. Præsident Spencer W. Kimball er hans bemyndigede repræsentant på denne jord. I Jesu Kristi navn. Amen.

Ikke længe efter den anden verdenskrig var jeg på besøg i Washington D. C. og dér fik jeg rent tilfældigt fat på en New Yorker avis. På forsiden stod der et interview med en historiker, som i et årstid havde været gæst i De forenede Stater og nu skulle vende tilbage til sit eget land. Jeg har glemt navnet på denne historiker, men jeg har ikke glemt det ene af de spørgsmål, der blev stillet ham. Journalisten sagde: „De har været i Amerika et år, studeret vor historie og vort folk. Sig mig, hvilken af alle amerikanerne betragter De som den største?“
Historikeren svarede: „I har kun haft én stor amerikaner — Joseph Smith, mormonprofeten.“
Bedt om en begrundelse, sagde han: „Der er kun én amerikaner, der har forkyndt en livsform og har frembragt idéer, som, hvis de blev efterlevet, ville forandre samfund overalt i verden.“
Et studium af profeten Joseph Smiths liv og forkyndelse åbenbarer en rigdom af idéer så revolutionerende, at de, hvis de blev almindeligt anerkendte, kunne forandre kursen for menneskehedens historie.
Vi er nok ikke helt klare over, hvor anderledes end sin tid Joseph Smith var med sine synspunkter: Han gav en ny opfattelse af Gud, en genoprettelse, om man vil, men en helt anderledes opfattelse end den, der dengang var almindelig. Han erklærede, at vor himmelske Fader var en personlig Gud, med et legeme — en person, som kunne tale og ønskede at tale til menneskene — en person, som ville høre og besvare bønner.

Han frembragte nye beviser på, at Jesus Kristus er Guds Søn, et opstandent væsen, som i vore dage ikke alene har vist sig for menneskene, men også har genoprettet sin kirke, og som selv leder den.
Han hævede meneskene op til en ny position som Guds bogstavelige sønner og døtre med muligheder for at blive som Gud. Og som ikke blot havde levet, før de kom her til jorden, men som vil leve igen efter døden og, eventuelt selv blive guder.
Han hævdede, at mennesket var af samme art som Gud.
Han erklærede, at skabelsens hele formål var til menneskets gavn og evige liv — at vort formål med livet er at kunne nyde glæde.
Han forkyndte, at frelsen vil være universel, at alle mennesker skal opstå fra graven og kan blive tilgivet for deres synder, hvis de omvender sig.
Han bekendtgjorde, at alle de milliarder, som er døde, endnu kan få mulighed for at høre Jesu Kristi evangelium og, hvis de vil acceptere det, ved stedfortræder her på jorden få udført alle de nødvendige ordinanser, der fører til frelse.
Disse talrige andre idéer er revolutionerende. De er idéer, som vi stadig forkynder for verden, og som, hvis de antages, forandrer alle menneskers tro.

Fem lederskabsevner

Joseph Smith havde nogle særlige egenskaber, som gjorde det muligt for Gud at benytte ham, og som vil gøre det muligt for Gud at benytte dig og mig, hvis vi blot havde dem. For storhed er ikke noget, der bare overrækkes og gives et menneske, og intet menneske kan blive et redskab i Guds hænder, medmindre han besidder de egenskaber, som hører med til lederskab.

Intelligens

For det første er der den egenskab, der hedder intelligens. Uden mulighed for obligatorisk skolegang var profeten interesseret i næsten alle emner. I 1836 var han medvirkende til at bringe en professor Seixas, specialist i hebraisk til byen Kirtland i Ohio, kirkens hovedkvarter. Profeten mente, at kirkens ledere burde gøre sig bekendt med sproget. Men hvor meget hebraisk kunne man lære på 14 uger med undervisning to eller tre gange om ugen? Kun to elever

Joseph Smith - fem lederskabsevner

AF WILLIAM E. BERRETT

kunne læse hebraisk med nogenlunde lethed derefter — Joseph Smith og Orson Pratt. Profeten synes også at være den eneste som offentligt diskuterede forskellige stykker af den hebraiske tekst fra Bibelen.

Ofte bedømmer vi et menneskes intelligens udfra, om den pågældendes synspunkter kan modstå tidens tand eller den kritik, der udøves i tiden efter ham. Nogle af profeten Josephs synspunkter er interessante at se på i dag:

Han foreslog et føderalt bank-system — en slags reservesystem, som først i 1917 blev til virkelighed i USA.

Han opfordrede kongressen til at lade anbringe sluser i Mississippifloden til fordel for sejladsen. Han levede ikke længe nok til at se forslaget vedtaget og gennemført, men i dag er Keokuk-reservatet og sluserne, som tillader store skibe at benytte floden, blevet bygget netop på den strækning, som profeten anbefalede.

Han foreslog en forandring af fængselssystemet, som man først nu er i gang med at realisere. Joseph foreslog, at vore fængsler måtte omdannes til læreanstalter, hvis vi skulle gøre os håb om at rehabilitere dem, som overtræder samfundets love.

Det er ikke, fordi Joseph Smith foreslog disse ting, at de tilsidst er blevet gennemført. Men det viser, at hans synspunkter på mange områder, foruden de religiøse, har vist sig at være realistiske og fremsynede.

Iver efter at lære

Der er endnu en egenskab hos profeten Joseph, som du og jeg må have, hvis vi ønsker at blive ledere. Det er iver efter at lære.

I vil huske historien i Det nye Testamente om en ung elev, som med sine forældre Josef og Maria rejste til påskefesten i Jerusalem. Vi ved ikke, hvorfor det selskab, de rejste med, forlod byen, før festen var forbi, men det synes, som om de gjorde det. De var allerede noget borte, da Josef og Maria opdagede, at deres søn ikke var med dem. De tog tilbage og fandt ham siddende ved, eller stående foran, nogle af de store jødiske lærere. 12 år gammel, var Jesus Kristus opfyldt af iver efter at lære.

Joseph Smith var af samme støbning. Som 14-årig søgte han den sande kirke. Han gav ikke op, før han fandt svaret. Hele livet igennem var iveren efter at lære et af hans vigtigste kendetegn.

Denne sindets tilstand kom til udtryk ved de mange sprog, han studerede. Han havde et solidt kendskab til hebraisk og studerede ofte Bibelen på tysk. Han lærte også at tyde ægyptisk. I en tale til de hellige fremviste han en liste på en halv snes sprog og sagde: „Hvis jeg lever længe nok, vil jeg lære at mestre dem alle.“

Tro på en levende Gud

Denne iver efter at lære synes måske ikke så livsvigtig og ville måske ikke have bragt ham til storhed, havde det ikke været for en tredie egenskab, for vi har sandelig haft intelligente mænd og kvinder i denne verden, som også havde stort ønske om at vide, og som vi beundrer, men som ofte har manglet den tredie egenskab — troen på en levende Gud.

Hvad har det at gøre med at lære? Joseph Smith siger, at ofte, når han kæmpede med et problem og ikke kunne finde svaret, gik han til Herren i bøn. Hvis han bad med tro, „kom svaret i mine tanker,“ sagde han, „med en sådan klarhed og en sådan naturlig tankerækkefølge, at jeg vidste det kom fra Gud, og jeg dikterede svaret til min sekretær.“

Uden hensyn til hvor intelligente vi måske er, eller hvor ivrige vi er efter at lære, vil mange områder være lukkede for os, uden tro på Gud. Men de var ikke lukkede for Joseph Smith.

Jeg synes, at et levende eksempel på hans tro er hans oplevelse med 1. Mosebog i Bibelen. Enhver, der læser denne bog, løber ind i problemer. For eksempel siger den bibelske optegnelse, at Adam

og Eva havde tre sønner, Kain, Abel og Set. Kain slog Abel ihjel og efterlod Kain og Set til at forsætte den menneskelige race. Enhver, der læser Bibelen, ved, at det er umuligt.

Joseph Smith udøvede stor tro, da han bad til Herren om at åbenbare den oprindelige tekst i denne Mose-bog. Originalerne dertil var tabt for verden, men Joseph Smith bad Herren åbenbare dem for sig. Denne åbenbarede tekst har vi i dag i Mose Bog i Den kostelige Perle. Den er en af de betydeligste tilføjelser til bibelkundskab, som nogensinde er givet til verden.

Evne til selviagttagelse

Joseph ejede en fjerde egenskab, der er vigtigt for os allesammen. Det er evnen til selviagttagelse — evnen til at se ind i os selv og erkende, hvilken slags menneske vi er.

Hver morgen betragter vi os selv i et spejl for at undersøge vores fysiske udseende — frisure, makeup, almindelige sundhedtilstand. Har du nogensinde tænkt over, hvor godt det ville være at se ind i dig selv — at møde dig selv på gaden og spørge hvad slags menneske, du er, at forhøre dig selv? Kender du dine egne fejl, din egen styrke?

Dette er en interessant egenskab hos profeten Joseph. Han kendte sine svagheder og sin styrke. Han erklærede: „Jeg var en rå sten, indtil Herren tog mig i hånden" (*History of the Church*, 5:423)

De fleste af os skjuler vore svagheder. Når vi læser i Lære og Pagter, afsnittene 3, 6, 10 og 24 finder vi, at Herren ofte irettesatte profeten Joseph for at have undladt nøjagtigt at følge de givne anvisninger. Et mindre menneske ville ikke have nedskrevet sådanne reprimander, men profeten sparede aldrig sig selv. Han erkendte og rettede sine fejl.

Da han oversatte Mormons Bog, erkendte Joseph sin svaghed med hensyn til det engelske sprog, for han havde kun haft lidt skolegang. Han gav sig til at studere sproget, og da anden udgave af Mormons Bog kom fra trykkeriet, havde han personligt rettet grammatikalske fejl i førsteudgaven. Hvis du ønsker at se ham fra sin bedste side, så læs afsnittene 121, 122 og 123 i Lære og Pagter. Disse smukke skrivelser står som et monument over menneskets evne til at udvikle sig.

Profeten erkendte mange svagheder hos sig selv, men han satte sig for at overvinde dem. Han skrev engang, at en mand kom ind i hans hjem og i raseri kaldte ham ved alle mulige navne. Profeten skrev at han var så ophidset, at han sparkede manden ud af huset og helt ud til havelågen. Derpå gik han tilbage til sit kontor og skrev i sin dagbog, hvor upassende det var for en profet at handle, som han havde gjort. Han tabte aldrig siden besindelsen.

Da han sad i fængsel i Liberty i den hårde vinter 1838-39 uden varme og ordentlig mad, hørte Joseph ubyggelige historier om, hvordan hans folk var blevet drevet ud og massakreret og kvinderne voldtaget.

Han tryglede da Herren:

„O Gud, hvor er du? Og hvor er paulunet, der dækker dit skjul?

Hvor længe skal din hånd holdes tilbage og dit øje, dit rene øje, skue ned fra de evige himle på den uret, som vederfares dit folk og dine tjenere, og dine øren gennemtrænges af deres råb?" (L. & P. 121:1-2).

Det var en klagende bøn. Men Herren svarede, idet han sagde til ham:

„Du er endnu ikke, som Job var! Dine venner trættes ikke med dig, og de beskylder dig heller ikke for at være i overtrædelse, som de gjorde med Job" (L. & P. 121:10).

Han mindede ham om, at Menneskesønnen var steget ned under alt dette: „Er du større end ham?" Joseph Smith klagede ikke pány.

Kærlighed til mennesker

Lad mig referere til en femte af denne mands karakteregenskaber: kærlighed til mennesker. Intet menneske kan være

stor i denne verden uden kærlighed til sine medmennesker. Emma sagde om sin mand, at han ikke engang ville spise et måltid mad alene men absolut ville indbyde en fremmed tra nabolaget til at dele det med sig. *(Se History of the Church*, 6:166) Skrevne beretninger er fulde af tilfælde, hvor han stod frem for at forsvare enkeltpersoner. Hans egne skrivelser er fulde af situationer, hvor han revser de hellige for at kritisere hinanden.

Det fornemste bevis på hans kærlighed kom i juni 1844, da han af Herren havde fået åbenbaret, at hans fjender stræbte ham efter livet, hvorfor han planlagde at drage ud mod vest og finde et sted, hvor de hellige kunne være i sikkerhed. Han var kommet over Mississippi, de der kom beskrev fra hans kone, Emma. „De hellige mener, du er en kujon. De beskylder dig for at løbe bort." Fra Joseph kom de berømte ord: „Hvis mit liv intet er værd for mine venner, er det heller ikke af værdi for mig. Hyrum, vi tager tilbage." (Se *Essentials in Church History*, side 374)

Da han red ud af Nauvoo på vej til Carthage for at overgive sig til sheriffen, vendte han sig om mod Nauvoo og sagde: „O, om jeg dog blot endnu engang kunne tale til mit elskede folk."

På vejen mødte han Steven Markham, som spurgte ham: „Hvor skal du hen, Joseph?" Han svarede: „Jeg går som et lam til slagtebænken, men jeg er rolig som en sommermorgen. Min samvittighed er ren overfor Gud og alle mennesker." *(Essential in Church History*, side 376)

Dette er profeten Joseph Smith, som ejede de fem betydelige egenskaber: intelligens, iver efter at lære, tro på en levende Gud, evne til at se ind i sig selv og at rette egne fejl, samt kærlighed til mennesker. Disse fem karakteregenskaber, som ejedes samtidigt, hjalp til at gøre Joseph Smith til et passende redskab i Guds hænder, en profet for denne uddeling. Disse samme egenskaber vil i høj grad hjælpe os i vore kaldelser, hvis vi blot vil erkende og dyrke dem.

En søgen efter lykke

Wilford Woodruff

„I alle tider og århundreder soger menneskeheden efter lykke; de onsker fred i hjemmet og i samfundet; og når de tænker på den umådelige fremtid, onsker de at få del i de velsignelser, som er omtalt som horende til denne eksistenstilstand; men de ved ikke, hvorledes de skal opnå dem, medmindre en Guds tjener kommer til dem og viser dem livets vej." („Journal of Discourses 9:163)

„Spørg ethvert folk, enhver nation, ethvert rige eller enhver menneskeslægt og de vil fortælle dig, at de søger efter lykken, men hvorledes soger de efter den? Tag for eksempel storsteparten af menneskeheden og se, hvorledes de søger efter lykke. Ved at tjene djævelen, så hastigt de kan, og omtrent det sidste væsen eller den sidste ting, som menneskenes born dyrker, og den sidste person, hvis love de ønsker at overholde, er himlens Guds love. De vil hverken dyrke Gud eller ære Hans navn eller holde Hans love, men bespotte hans navn dag til dag, og næsten hele verden soger efter lykken ved at begå synder, bryde Guds lov og spotte hans navn og forkaste den eneste kilde, hvorfra lykken udspringer.

Hvis vi virkelig forstod, at vi ikke kunne opnå lykke ved at folge syndens stier og bryde Guds love, så ville vi se, hvor tåbeligt det var, og enhver mand og enhver kvinde ville se, at vi, for at opnå lykke, måtte arbejde for det og udføre retfærdigheds gerninger og gore vor himmelske Faders vilje, for vi skal af hans hånd modtage al den lykke, alle de velsignelser, al den herlighed, frelse, ophojelse og det evige liv, som vi vil opnå, enten det er for tid eller evighed." (Wilford Woodruff i JD 4:192)

SAUNIATU

Beredelse til at gå frem

Vi holdt af dem. Det er måden at få dem til at udvikle sig.

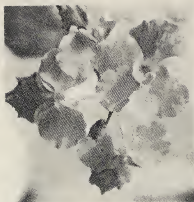
AF BRIAN K. KELLY
Administrerende redaktør

„Enhver af os havde et job, et mål og et formål. Vi vidste, at vi måtte få Sauniatu op at stå og blive uafhængig," sagde Ed Kamauoha, da han begyndte at berette den utrolige historie om et tjenesteprojekt, der er fortsat i årevis og på dramatisk måde har øvet indflydelse på hundredvis af mennesker.

Landsbyen Sauniatu ligger i et krater i en udslukt vulkan 30 km øst for Apia på øen Upolu i det vestlige Samoa. De fleste af øens veje går parallelt med kysten! Meget få fører ind mod midten. Og selvom der kun er 6 km fra kyst-motorvejen, ligger Sauniatu isoleret. Man kan næsten gå lige så hurtigt, som en bil kan køre, op ad den ujævne, snoede vulkansti, der synes at være en mægtig, grøn tunnel gennem den frodige bevoksning på begge sider af stien.

Det samoanske ord „Sauniatu" betyder „et sted at berede". De første hellige, som oprettede Sauniatu, havde en forudanelse om betydningen af dette sted i kirkens samoanske historie. De vidste, at de havde brug for et sted, hvor de kunne berede og opbygge styrke. I 1904, da de etablerede Sauniatu, var de blevet fordrevet fra deres landsbyer, forfulgt og uretfærdigt beskattet, fordi de var mormoner. Senere oprettede de en skole i Sauniatu, og den blev en af kirkens skoler på Samoa. Fra tid til anden i de efterfølgende år talte folk i Sauniatu og de forskellige skoleledere om det tilrådelige i at holde en sådan fjerntliggende skole i drift.

I 1921, da de samoanske myndigheder overvejede at lukke landsbyen, besøgte ældste David O. McKay og Hugh Cannon Samoa på deres verdenstur for kirken. Det var under dette besøg, at ældste McKay udtalte en profetisk velsignelse over Sauniatu og dens indbyggere Blandt andet velsignede han dem med, at de skulle have rigeligt af fødevarer og tøj, at deres landbrug skulle være givtigt, og at fred skulle herske i deres hjerter og hjem. (Se *Improvement Era*, maj 1966, side 366)

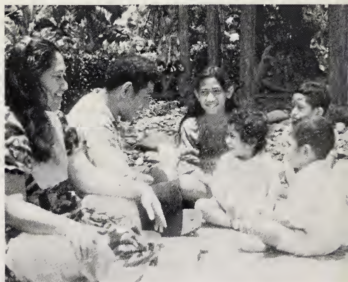

Orkidéerne, som de unge har plantet, blomstrer foran statuen af David O. McKay.

I december 1967 blev bror Ed Kamauoha udpeget til nyt overhoved for Sauniatu. I årevis havde Sauniatu fungeret som skole, men da han ankom, blev det igen et spørgsmål om dens fremtid.

„Der var virkelige administrative spørgsmål med hensyn til skolens effektivitet og kvalitet," forklarede han. Enhver på Samoa skal tage en officiel eksamen, når han forlader den højere forberedelseseksamen, og gennemsnitskaraktererne fra

Fotografier ved forfatteren

Biskop Kovana Pagua er skoleinspektør ved Sauniatu.

Eleverne er stadig med til at udføre havearbejde omkring Sauniatu.

Selv „hoved" gaden i Sauniatu bliver ikke brugt meget.

Sauniatu var fem point lavere end fra de øvrige skoler i landet. Men foruden de lave karakterer var det kostbart at drive den fjerntliggende skole. Mange af eleverne var fra meget fattige familier og kunne ikke betale mere i skolepenge. Der var meget lille begejstring hos såvel elever som lærere.

„Jeg havde ikke meget tilovers for skolen," sagde Ed Kamauoha. „Som skoleleder forstod jeg problemerne, men jeg forstod også, hvad traditioner betyder for de hellige i Samoa specielt med hensyn til Sauniatu. Jeg vidste, at stedet ik-

Sauniatu vandfald.

Eleverne har hjulpet Sauniatu til at blive mere selvforsynende, idet de har plantet taros, banan- og kokosnoddepalmer.

Bror Kamauoha kender hvert eneste træ på naturstien.

ke var, hvad det kunne blive, for det levede ikke op til præsident McKays velsignelse fra 1921."

Ed Kamauoha troede på, at Sauniatu havde en profetisk fremtid, der kunne opfyldes, hvis hver enkelt, som boede dér, ville gøre noget for det. Hans tanker kredsede bestandigt om problemet, og hans stærke polynesiske krop fyldtes med en nervøs energi, da han begyndte at planlægge, hvordan han skulle leve op til de mange krav, der måtte opfyldes, for at gøre eleverne i Sauniatu selvstændige og stolte nok til at hjælpe samfundet i Sauniatu med at blive i stand til at høste de lovede velsignelser.

De projekter, han iværksatte for at forbedre situationen, var store projekter. Efter mange menneskers mening var de for store for en håndfuld lærere og nogle få snese skolebørn. Men alligevel følte bror Kamauoha, at de kunne klare dem.

„At få alle og enhver til at arbejde på store projekter er som at starte en stor maskine. Man må ikke lade den køre i tomgang; man må sætte den igang og så holde den gående," sagde bror Kamauoha.

Han var også sikker på, at elevernes karakterer i skolen ville blive bedre, og at moralen blandt lærerne ville blive mere optimistisk, når de vidste, at de kunne være sikre på at de havde kontrol over deres fremtid. „Vi havde ventet på, at andre skulle hjælpe os i Sauniatu," forklarede bror Kamauoha. „Jeg prøvede at lære folk, at de i for høj grad havde været afhængige af hjælp fra andre. Jeg fortalte dem, at Herren giver os hjerne og et par hænder, men at de ikke hjælper os, med mindre vi bruger dem. Og så begyndte vi at bygge veje, og vi gjorde det med de bare næver."

Så snart vejene var farbare, begyndte folk i Sauniatu at arbejde på andre store projekter. Forskellige grupper arbejdede samtidig på en sti, der førte ned ad bjergsiden til et sted, hvor man kan bade, på anlæggelse af veje, en natursti, forbedring af beplantninger samt opfø-

relsen af en traditionel samoansk landsby, forbedring af beplantninger samt opførelsen af en traditionel samoansk landsby, der kom til at inkludere et særligt høvdingehus til minde om præsident McKays apostolske vesignelse.

Det tog et år at bygge cementtrin ned ad en vulkansk klippeside til badestedet og det smukke vandfald nedenfor. Fire drenge arbejdede på dette projekt. De havde to hakker, to koben og en mukkert, og de arbejdede hver eneste aften efter skole og hver lørdag i et halvt år. Stykke for stykke hakkede de klippen bort, indtil stien var blevet bred nok til at støtte cementen helt ned til bunden af vandfaldet. Det tog dem yderligere et halv års hårdt arbejde at lave trinene. De hentede sand fra stranden i en gammel pickup truck. De hentede grus fra floden og blandede begge dele med cement og vand. Det foregik med håndkraft i en stor lomme, som de havde hulet ud i et klippestykke. Derpå skovlede de den våde beton op i spande, som de sænkede ned ad gangen, indtil stien var færdig.

Mens vandfaldsprojektet var igang, udfordrede bror Kamuoha de unge piger til at bygge en sti, der kunne føre folk fra landsbyen til vandfaldet. De lagde planer for én sti, men ved nærmere eftertanke og syn, forstod de, at den ikke var den rigtige, så bror Kamauoha måtte give dem udfordringen at lave en ny. Heller ikke den var god nok. Det fortalte de ham, og han bekræftede deres bange anelser og fortalte dem at grunden dertil var, at de ikke havde arbejdet hårdt nok. „Tredie gang gjorde de deres bedste, og den planlagte sti var perfekt. Den snoede sig på korrekt måde, de havde undgået de sumpede steder, og stien var simpelthen bare rigtig," sagde han.

Hver aften bar pigerne efter skoletid kurve med rullesten op fra floden og lagde dem på stien. Hver især bar pigerne mellem 25 og 40 kurvefulde sten op hver aften, og med dem allesammen i fuld gang tog det dem kun et par måneder at fuldføre arbejdet.

Derefter bragte drengene og pigerne unge træer fra bjergene, som de plantede langs med stien. De hentede også orkidéplanter til udsmykning af området sammen med buske og andre planter, og de kaldte deres sti for Losa Lane (Rosenstien).

Andre skoleelever brugte deres aftener og lørdage på at gøre skolens landbrug mere produktivt. De plantede 22.000 taro-planter, 4000 bananpalmer foruden mange annanasplanter og kokosnødpalmer.

De unge mænd, som arbejdede på naturstien lærte vigtige design-principper, mens de ryddede noget af undervæksten og småtræer med det formål, at de, der benyttede stien, kunne se ind i den omliggende bevoksning. Da de, der arbejdede på naturstien, først betragtede den solide mur af vegetation, de havde foran sig, gik de tilbage til bror Kamauoha, og sagde til ham at de ikke anede, hvad de skulle skære væk, og hvad de skulle lade blive tilbage.

„Jeg sagde til dem at det var deres hovedpine, og jeg ville ikke foretage deres tænkearbejde for dem. Og så spurgte jeg dem: „Når I befinder jer i jeres ‚fale' (samoanske hus), og ‚paule' erne (vævede rullegardiner) er nede, hvad gør I så, når I gerne vil se ud?" Og de sagde: „Vi flytter gardinet lidt til side, så vi kan se ud." Efter at have lært dette princip, fældede de nogle af træerne og underbevoksningen og skabte nogle pragtfulde naturvinduer, hvor elever kunne komme og studere plantelivet eller bare spadsere og tænke."

Arbejdet skred også frem på en model-landsby, der skulle hylde mindet om præsident McKay besøg i 1921 og hans apostolske velsignelse over Sauniatu. Der blev bygget et særligt høvdingehus, der fik navnet McKay-huset. Efter at det var blevet bygget, forekom det noget bart, så de unge mennesker gik til skoven og fældede teaktræer for at få bjælker. Det var et stort projekt. Efter at have fundet et godt træ i skoven, måtte

de fælde det. Derefter måtte de frigøres for alle grene og kviste, tøjres til en traktor og bringes ned til en savmølle. Når stammen var savet til bjælke, tog en indfødt kunstner fat på at udskære en samoansk legende deri. Det tog gerne flere måneder. Pengene til at betale for de første af den slags udskæringer blev skænket af missionærer og andre i Sauniatu, som var imponerede over den vitalitet, der udvistes af beboerne i Sauniatu, men de unge mennesker tjente selv til de fleste af de 20 udskæringer. De omplantede en særlig græsart, der voksede ved floden, til sumpede landområder. Med hånden foretog de denne beplantning, hektar efter hektar af sumpen, og til gengæld fik de overladt noget kvæg, som de derefter solgte, så de kunne betale for træskærerarbejdet.
Da de var færdige med det projekt, bad bror Kamauoha træskæreren lave en buste af præsident McKay. De billeder, han gav kunstneren, var allesammen fra hans sidste år. Da bror Kamauoha senere gik tilbage til billedskæreren for at hente busten, var kunstneren dybt bekymret og fortalte denne historie:

Ubehandlet træ fastsurres med tvundne plantefibre på de traditionelle samoanske huse i Sauniatu.

„Jeg skal fortælle dig noget. Dette er første gang i mit liv, hvor jeg ikke har været i stand til at skære det, som jeg ønskede at skære. Normalt kan jeg skære hvad som helst, men på en eller anden måde kunne jeg, da jeg skulle arbejde på denne mand, ikke styre mine hænder. Som du kan se, er busten ikke som dine billeder.
Den aften bragte bror Kamauoha busten med til Sauniatu. „Solen var lige ved at gå ned, og jeg skyndte mig ind i McKay-huset og anbragte busten på den piedestal, som vi havde lavet til den," siger han. „Og den gamle samoaner, som havde levet det meste af sit liv i Sauniatu, var der, og jeg spurgte ham, hvad han syntes om busten af præsideent McKay. Jeg trådte lidt tilbage og betragtede den, og den gamle mand svarede mig ikke. Derfor vendte jeg mig mod ham og spurgte: „Hvad er der i vejen? Kan du

Samoanerne bruger ofte deres vifte til gavn for deres gæster under et måltid.

ikke lide den?" Og da jeg så på ham, kunne jeg se tårerne strømme ned ad hans kinder. Og han sagde til mig: „Ved du hvad — jeg var her, da (præsident) McKay gav sin velsignelse. Dette er nøjagtigt, som han så ud, da han kom her i 1921!"

Ved en anden lejlighed fortalte billedskæreren mig, og man må huske på, at han ikke var mormon: „Ed," sagde han, „helt oprigtigt må jeg sige dig, at dette stykke arbejde ikke er mit, det er ikke dit, men det er Herrens værk."

Det var tydeligt, at Ånden var tilstede ved mange andre lejligheder. Engang konstaterede man, at nogle stjal de taros' er, som det havde taget så meget arbejde at plante. Ingen i Sauniatu syntes at kende noget til det, og det bekymrede bror Kamauoha meget. Den aften bad han om vejledning til at løse problemet. Hans bøn blev besvaret med en drøm, hvori han så to af landsbyens beboere stjæle taros'er fra pladsen. Han så, hvordan de gravede dem op, skar bladene fra roden og stak bladene tilbage i jorden. Han så, hvor de gemte taros-rødderne, og forstod, hvordan de ville komme tilbage efter dem senere på natten. Næste dag kaldte han de to mænd ind på sit kontor og spurgte dem, hvorfor de havde stjålet taros' erne. De var noget forvirrede og spurgte: „Hvad får dig til at tro, at vi er de skyldige?"

Bror Kamauoha svarede: „Jeg ved, at I stjal taros'erne, for Herren har vist mig det i en drøm." Og så fortalte han skridt for skridt, hvordan de havde gjort det. „De græd, var meget kede af det, og de lærte en lektie deraf: Man kan lyve for et andet menneske, men man kan ikke lyve for Gud."

„Jeg har oplevet meget andet, som har fået mig til at forstå, at Herren vil hjælpe én til at gøre det umulige. Når man arbejder på denne måde, vil man forstå, at det at bevare Ånden, er det allervigtigste.

En dag havde vi organiseret noget mandskab, og vi manglede 13.000 favne sennett (en snor, der laves af kokosnødfibre) til at binde stråene på McKay-husets tag sammen med. Mange mennesker havde lovet, at de ville give disse snore, men da jeg gik til dem for at hente snorene, var der ingen, der havde dem færdige. Efter at have kørt over hele øen, havde jeg kun fået samlet omkring 30 favne (én favn er næsten to meter) og jeg skulle bruge 13.000. Jeg var skuffet, så jeg klagede min nød for Herren. I min bøn sagde jeg: „Vi arbejder hårdt, og alligevel kan jeg ikke få den hjælp, jeg har brug for."

Jeg måtte standse ved missionshjemmet for at bekræfte en aftale, og en af de ledende ældster dér sagde: „Bror Kamauoha, jeg har noget sennett du kan få."

Jeg tænkte: „Det var da dejligt," men jeg var sikker på, at en ældstes lille souvenir-rulle af sennett ikke ville hjælpe stort. Han gik ind på sit værelse og kom

tilbage med en mægtig stor rulle. Han rakte mig den og sagde, at han havde omkring 13.000 favne, som han havde regnet med at skulle bruge, når han kom tilbage til USA, hvor han ville bygge et samoansk ,fale' (hus).
I kan tro, at jeg skyndte mig tilbage til Herren og trak mine bebrejdelser tilbage. Jeg var virkelig ked af, at jeg overhovedet havde været skuffet."
Da de forskellige projekter var kommet godt ind i det andet år, rapporterede bror Kamauoha, at folk virkelig havde lært, at et job ikke er gjort, før det er færdigt. Efter at have bygget veje, broer og trinene ned til vandfaldet, måtte folk i Sauniatu lægge et vandsystem til drikkevand. De ville skaffe vandet fra en kilde. De havde ingen penge til at købe rør for, så de gravede nogle gamle rør op, som de måtte vaske af i floden. Derefter malede de de stykker, der endnu kunne bruges. De havde derefter kun rør nok til at lægge et lige stykke fra kilden og op til landsbyen. Femoghalvfjerds fod af stenhård lava lå i vejen!
„Jeg sagde til dem: ,Vi har nok af gode rør til at bygge den lige linie. Så hvis I ønsker vand, og I gør det stærkt nok, bliver I nødt til at grave jer vej gennem den lava og ned til kilden!' En mægtig samoaner ved navn Faleow Itopi, som havde arbejdet ekstra godt på samtlige projekter, sagde: ,Åh hvad, efter alt det vi allerede har lavet, er den smule lava da ikke noget.'

Vi arbejdede til langt ud på natten med lygter. Faleows hænder blødte, men han var et eksempel for eleverne, og han viste dem, hvordan de skulle arbejde. Han var sådan i alle projekterne. Når han byggede veje, byggede han dem hellere for lange end for korte. Han skød aldrig genvej med noget, for hans hjerte var altid på det rette sted."
Fra Ed Kamauoha og Faleow Itopi og andre ledere som dem lærte de unge mennesker i Sauniatu at uanset de var fattige og ofte blev gjort nar ad af andre mennesker, så betyder de noget for Herren, og at han vil hjælpe dem til at blive ,nummer ét'. Hvor som helst de er rejst hen efter at have forladt Sauniatu, har de skaffet sig et omdømme med hensyn til at arbejde hårdt og yde deres bedste.
De fleste af de unge mænd, som arbejdede på Sauniatu, udførte en mission. Ældste Pouono Lameka udfører nu en mission i det vestlige Samoa. Han tilbragte tre år i Sauniatu. Han arbejdede ved landbruget og vandfaldet samtidig med, at han passede skolen. Når han taler om sine oplevelser i Sauniatu, lyser hans øjne, og hans ansigt stråler lykkeligt.
„Jeg udvikledes i Sauniatu," siger han. „Bror Kamauoha opmuntrede mig i skolen, så jeg dygtiggjorde mig og fik eksamen fra skolen. Han var min lærer — og nu er han min ven."
De fleste elever sagde, at de lærte at arbejde, og de føler, at denne oplevelse har hjulpet dem til at klare ethvert problem.
Mati Fuifatu siger: „Ed lærte mig, hvordan jeg skulle gribe tingene an, og derefter fik han mig til at føle, at det var min opgave at få dem gjort."
Mens man var i gang med projekterne,

Puao og Ataliga Ah Hoy nyder deres ophold på Sauniatu.

steg elevernes karakterer også. De fik en følelse af uafhængighed og stolthed, og i løbet af de tre år steg de, fra at være nederst på listen over eleverne i samtlige kirkeskoler, til at stå øverst.

Poao og Atalina Ahhow mødtes, da de begge var ugifte lærere i Sauniatu. Da de var blevet gift, besluttede de sig til at rejse til BYU,s afdeling på Hawaii og få yderligere uddannelse. Atalina siger, at hun lærte at være en god mor og at belære sine børn ved at betragte de unge menneskers arbejde på de forskellige projekter.

„Jeg lærte også, at det er nødvendigt at kontrollere et projekt, når det er færdigt. Hvis det ikke er rigtigt lavet, så må det gøres om," siger hun.

Hendes mand, Poao, siger, at han lærte lederskabsevner, og da han først fik øjnene op for at kunne gøre det umulige, følte han, at han kunne tillade sig at rejse bort for at få mere uddannelse, så han kunne blive en bedre lærer. „Jeg lærte, at somme tider, når arbejdet er særlig vanskeligt, går det meget lettere med en vittighed og et smil."

Bananer gror usædvanlig godt i Sauniatu.

De fleste Samoanere bærer deres høst i en kurv på en lang stan. Kurven er lavet af kokospalmefibre.

Poao og Atalina kæmpede en hård kamp på Hawaii, for de havde ikke mange penge. „Vi havde i Sauniatu lært at ofre, og Herren velsignede os for det. Når vi havde brug for penge til at få tøjet vasket, besøgte vi en lille dam ikke langt fra templet. Hver gang vi havde brug for en krone til møntautomaten, lå den til os der nede i dammen. Somme tider var der mere, men vi tog kun det, der var nødvendigt for at få tøjet vasket. Når vi ikke havde brug for penge, så vi aldrig penge i den dam," fortæller Poao.

Bror Forlau Neria og hans kone, Leute, synes, at Sauniatu er et velsignet sted, for de har set Herrens hånd dér. De var bestyrere af elevernes værelser på det tidspunkt, da det meste af arbejdet blev udført, og søster Neria arbejdede med de piger, som lavede en af vejene.

Bror Neria forklarer om sine følelser for Sauniatu. „Jeg elsker det sted. Det er dér, jeg traf min elskede i 1942. Nogle af de første skolelærere dér underviste mig. Jeg lærte dér at sørge for Herrens værk. Vi byggede det sted med vore hænder og gjorde det smukt, og Herren velsignede os for det. Taros, bananer, ja alting vokser bedre dér end noget andet sted på Samoa.

Vi lærte at arbejde sammen og at lære andre at arbejde. Jeg virkede som biskop, og jeg lærte, at hvis vi viser folk, hvordan de skal arbejde og selv begynder, så vil de snart følge trop."

Sauniatus ånd synes at påvirke enhver, som kommer dér. Bror Isamaeli, som arbejder med vedligeholdelsen af skolen, siger, at han til at begynde med ikke havde lyst til at komme dér. „Men," siger han, „efter at jeg havde været nogen tid i Sauniatu, følte jeg Herrens Ånd komme over vores familie. Jeg var klar over, at det var en velsignelse at være dér. Når nogen i min familie er syg, salver jeg vedkommende, og han eller hun får det bedre. Før vi kom her, skændtes min kone og jeg ofte, og somme tider mistede jeg tålmodigheden med hende. Men jeg er glad for at kunne sige, at nu er vi en meget lykkelig familie.

Det er dejligt at bo et sted, der er så langt fra byen og andre store landsbyer. Her er meget stille, og vi er fri for drukkenbolte, røvere og andre mennesker, som laver ballade."

I dag passer Losa Lane godt til præsident McKays beskrivelse af Sauniatu som „det smukkeste sted på jorden". De unge mennesker, der vandrer under palmer og orkidéer, er skønne. De elsker Herren og arbejder hårdt på at udvikle sig og efterleve evangeliet. Og hvert år er der nogle af dem, som er parate til at gå ud i alverden. De tager læren fra Sauniatu med sig. Og der findes et vidunderligt princip for lederskabsuddannelse, som benyttes til undervisning i alle lektier i Sauniatu: „Vi elskede dem," siger bror Neria. „Det er måden at få dem til at arbejde på."

Så vær da I fuldkomne

Det vil måske forekomme nogle af jer mærkeligt, og det forekommer så sandeligt mærkeligt for verden, at sige at det er muligt for en mand eller kvinde at blive fuldkommen på denne jord. Der står skrevet: „Så vær da I fuldkomne, som jeres himmelske Fader er fuldkommen." Og atter: „Hvis en ikke fejler med sine ord, så er han en fuldkommen mand, i stand til også at holde hele sit legeme i tømme." Det er i fuldkommen overensstemmelse med den person, der forstår hvad fuldkommenhed i virkeligheden er.

Hvis det første skriftsted, som jeg har citeret, ikke er umiddelbart fattelig for os, kan vi ændre sætningens fraseologi og sige: „Vær I så fuldkomne som I kan," for det er alt, hvad vi kan gøre, selv om der står skrevet, at vi skal være fuldkomne, som vores himmelske Fader er fuldkommen. At være lige så fuldkommen, som det er muligt for os, er efter vor kundskab et være lige så fuldkommen, som vor Fader i himlen er. Han kan ikke være mere fuldkommen, end han kender til, lige så lidt som vi kan det. Når vi gør det så godt, som vi kan i den sfære og på den plads, som vi indtager her, er vi retfærdiggjort i den retfærdighed, barmhjertighed og dom, som finder sted for himlens og jordens Herre. Vi er lige så refærdiggjort som englene, der står foran Guds trone. Den synd, der vil klæbe til alle Adams og Evas efterkommere er, at de ikke har gjort det så godt, som de vidste, de kunne. (Brigham Young i JD, 2:129-130)

Osmond studie indviet af præsident Kimball

Osmond studiet til 18 millioner kr. er beskrevet som „det fineste films- og TV-studie i USA."

Det blev indviet den 1. november 1977 af præsident Spencer W. Kimball. Studiet er opkaldt efter George V. Osmond for at ære de berømte Osmondbørs far, og et er den første bygning, der er opført i det foreslåede underholdningscenter. Centret dækker et område på 15,2 hektarer i det nordlige Orem, og når det er færdigt, vil det omfatte adskillige lydstudier, landsbyer og turistorienterede faciliteter.

Præsident Kimball holdt en kort tale til de mange hundrde gæster, før han bad indvielsesbønnen. Mødet varede 1 time, og der blev holdt taler af ældste Paul H. Dunn fra De halvfjerds' Præsidentskab; han er en nær ven af familien Osmond; Reed R. Callister, biskop for LaCanada 1. ward i Californien og præsident for Osmond Production; broder Osmond, som er formand for kommissionen for Osmond Production; samt Utahs guvernør, Scott M. Matheson. Ældste LeGrand Richards fra De tolvs Råd sluttede med bøn. Til stede var endvidere ældste David B. Haight fra De tolvs Råd; D. Arthur Haycock, præsident Kimballs Personlige sekretær; og David M. Kennedy, særlig repræsentant for Det øverste Præsidentskab.

Præsident Kimball sagde bl.a.: „Vi er stolte over at sige, at vi kender familien Osmond, vi holder af dem og ærer dem for deres høje idéaler og formål. De har bidaget meget til kirkens programmer."

Præsident Kimball sagde, at kirken i familien Osmond „har strålende eksempler på forældre, børn og familieliv. Enhver mor og far, der kan fremvise en sådan familie, er bestemt begunstiget af Herren," sagde præsident Kimball til de forsamlede gæster. Han sagde, at han havde bemærket, at familien Osmond „altid var taknemmelige for deres medlemskab i kirken og for de muligheder, de havde."

Han sagde endvidere, at Herren forventede meget fra Osmond familien. „Herren gav dem mange talenter, og han forventer, at de bruger de evner, som de er blevet velsignet med."

I indvielsesbønnen bad præsident Kimball Herren om at velsigne familien med det ene formål „at bringe mennesker til di og til dine programmer."

Ældste Dunn fortalte om sit forhold til Osmond familien. Han sagde, at da han var mis ionspræsident, gik han en dag ind på sin datters værelse, og der var væggene fyldt med billeder af familien Osmond. „Det var begyndelsen til et vidunderligt og varmt forhold til familien Osmond,' sagde han. Han er siden blevet en nær, personlig ven af familien og har skrevet en bog om dem.

I sine bemærkninger henviste ældste Dunn til Mattæus evangeliet i Det nye Testamente, hvor der i det 5. kapitel tales om at lade „jeres lys skinne for menneskene, for at de må se jeres gode gerninger. . ."

„Jeg har sammen med jer me stor personlig interesse betragtet det lys (fra familien Osmond), som har oplyst hjem over hele vrden. Jeg vil i dag takke Gud for en familie, der er indbegrebet af, hvad sandt familieliv burde være."

Jeg vil i dag takke Gud for en familie, der er indbegrebet af, hvad sandt familieliv burde være."

Biskop Callister sagde, at studiet var bygget med en mission forø øje, og denne mission var at sørge for fin og opløftende underholdning. „Osmond Productions succes afhænger for en stor del af publikum, der kræver god underholdning." Han sagde, at familien er klar over, at de har et stort ansvar. Han citerede en udtalelse af Alan (en af brødrene) i en artikel i Variety (et blad): „Vi er parate . . . til at hjælpe med at helbrede underholdningsbranchens sygdomme."

Hele familien var til stede ved indvielsen af det nye studie. Ved mødets slutning sang hele familien „Der er skønhed her på jord." Familien består af broder og søster Osmond og 9 børn. (De to ældste Virl og Tom, som ikke optræder, og Alan, Merrill, Wayne, Jay, Donny, Mary og Jimmy, som alle 7 optræder.)

Det var en passende afslutning på programmet . et program, der var helliget en familie, hvis høje idéaler gør dem enestående i underholdningsbranchen.

34. Se, mange er kaldede, men [14]få er udvalgt. Og hvorfor er de ikke udvalgt?

35. Fordi deres hjerter er de verdslige ting hengivne, og de tragter efter menneskelig ære, så de ikke kan lære denne ene lektie:

36. At præstedømmets rettigheder er uadskilleligt forbundet med himlens kræfter, og at himlens kræfter [15]ikke kan kontrolleres eller bruges uden ved retfærdighedens grundsætninger.

37. At de kan overdrages os, er sandt; men om vi forsøger at skjule vore synder eller tilfredsstille vort hovmod og vor forfængelige ærgerrighed eller øve kontrol, herredømme eller tvang over menneskenes sjæle i nogen som helst grad af uretfærdighed, se, da unddrager himlene sig os, Herrens Ånd bedrøves, og når den er veget bort, da er den mands præstedømme og myndighed borte.

38. Se, førend han ved af det, er han overladt til sig selv, til at stampe imod brodden, forfølge de hellige og stride mod Gud.

39. Ved sørgelig erfaring har vi lært, at det ligger i næsten alle menneskers natur og tilbøjelighed, så snart de formoder, de har fået en smule myndighed, da straks begynde at udøve [16]uretfærdigt herredømme.

40. Derfor er mange kaldede, men [17]få udvalgt.

41. Ingen magt eller indflydelse kan eller bør udøves i kraft af præstedømmet uden gennem overbevisning, langmodighed, mildhed, sagtmodighed og uskrømtet kærlighed;

42. gennem venlighed og sand kundskab, som uden hykleri og uden svig vil udvikle sjælen meget.

43. Irettesæt skarpt, når den Helligånd driver dertil, og udvis derefter større kærlighed mod ham, som du har irettesat, at han ikke skal betragte dig som sin fjende;

44. men at han må erfare, din trofasthed er stærkere end dødens bånd.

45. Lad dit hjerte være fuldt af kærlighed til alle mennesker og til troens egne, og pryd altid dine tanker med dyd, da skal du have større frimodighed for Guds åsyn, og præstedømmets lære skal falde på din sjæl som himlens dug.

46. Den Helligånd skal være din stadige ledsager, og dit scepter retfærdighedens og sandhedens uforanderlige scepter, og dit herredømme skal være et evigt herredømme, og det skal uden tvang tilflyde dig fra evighed til evighed.